

Christophoros

XXXII. évfolyam, 1. szám

Ingyenes kiadvány

2025. böjt – Fastenzeit 2025

A benned élő erő

Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: „Angyalainak parancsot ad, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” Mt 4,6

Gyakori kérdés a gyerekek felé, melyik a legerősebb állat? Ilyenkor a legtöbb, aki még nem ismeri erre a választ, óriási állatokat kezd sorolni: ámbráscet, elefánt, gorilla. Miközben a válasz éppen egy aprócska, sokak által nem is szeretett kis puhatestű, amit alig lehet észrevenni. A csiga, hiszen a saját házát hordozza a hátán.

Milyen csodálatos is az élet, milyen kis állat, és mégis milyen erő lakozik benne. A teremtett világ szépsége mindig megmutatja, hogy a nagy erő nem mindig a nagy testtel párosul. Ugyanúgy az ember is: Nem biztos, hogy az a legboldogabb, akinek hatalmas vagyontárgyai vannak. És nem mindig az a legerősebb, aki nagy számmal ellátott súlyokat tud felemelni.

Jézus Krisztus úgy áll meg ebben a történetben, mintha erős sodrású vízben kéne megvetnie a lábát. Mert megállni a kísértésben iszonyú erő. Ezért példa számunkra Jézus, hogy képes mindig nemet mondani a gonosznak és nem hagyja magát eltántorítani, vagy felvenni vele a kesztyűt, hogy fitogtassa erejét. Mert

valljuk be, mi emberek ezt tennénk. Mindig kelleme-sebb visszaszólni, megmutatni a másiknak, hogy mire is vagyunk képesek, vagy simán csak feladni – jól van, néha nem árthat.

Böjtben ezt az erőt kell visszahoznunk az életünkbe. Hogy képesek legyünk megállni a hitben az év többi napján. Ez most a mi időnk, a miénk és az Istené. Mikor a tükör nemcsak a külsőmet kell, hogy visszatükrözze, hanem a belsőmre is kell reflektálnia. Sokszor a külső jegyek látványa fáj, hát még a belsőé. Szívesebben fordítjuk el a tekintetünket, ne lássam, kivé lettem. De a böjti tükör nem gúnyolódik, nem sérteget és nem tesz szemrehányásokat. Segíteni akar, hogy mindaz a rossz, ami már mázsás teherként nyomja a szívünket, eltűnjön.

Lehet, hogy sokszor érezzük, nem vagyunk erősek, annyival többen vannak, akik nálunk sokkal többre képesek. De az igazi erő felülről jön, és a szívünkbe ültetett hit tartja meg a lábakat a gonosz áradása közepén, ahol Jézus fogja a mi kezünket.

Somogyvári Flóra

Lélek-zet

Böjt 1. vasárnapja – Invocavit

„Hol vagy? – A szabadság terhe és reménye”

Amikor az ember először hallja Isten kérdését: „Hol vagy?”, talán nem is érti igazán, miért hangzik el. Hiszen Isten mindent tud, ismeri az ember rejtekét, látja őt a fák mögött is. És mégis – a kérdés elhangzik. Nem Isten számára van szükség erre a szóra, hanem az ember számára. Hol vagyok? Hol vagyok én ebben a világban, a saját utamon, az Istennel való kapcsolatomban?

Az Éden története a szabadságról szól. Az ember élőnek és jónak teremtett, de Isten végtelen kegyelméből még ennél is többet adott neki: a szabadságot. Az ember nem csupán egy tökéletes világ része, hanem önálló, gondolkodó, döntéseket hozó lény. Szabad arra, hogy szeressen, hogy kapcsolatba lépjen Teremtőjével, és arra is, hogy eltávolodjon tőle. Ez a szabadság azonban nem veszélytelen – magában hordozza az eltévedés lehetőségét is.

A kígyó szavai pontosan erre a törékeny szabadságra építenek. Nem parancsol, nem kényszerít – csak kérdez: „Csakugyan azt mondta Isten...?” A kétely magja így hullik a szívbe. Az ember pedig – a saját szabadságával élve – dönt. Lát, mérlegel, vágyakozik, és végül szakít a gyümölcsből.

Ekkor azonban valami megváltozik. Megnyílik a szemük és meglátják meztelenségüket. Amit korábban természetesnek éltek meg, hirtelen zavarba ejtővé válik. A bűn következménye nem csupán egy isteni

büntetés, hanem maga a belső törés, az elveszettség érzése. A döntés terhe az ember lelkére nehezedik. A szabadság ára a felelősség – és a felelősség gyakran fájdalommal jár.

És itt érkezünk el a vasárnap üzenetéhez: Invocavit – Hozzá kiáltott. A bűn nem marad rejtve, mert kiált az Úrhoz. Nem csupán a tett, hanem az eltévedésből fakadó szenvedés is. Hiszen az eltévedés soha sincs következmény nélkül. A Teremtő rendjétől való eltérés nemcsak Isten és ember kapcsolatát sebz meg, hanem önmagunkat is.

De az Édenkert története nem ér véget az ítélettel. Isten nem hagyja az embert meztelenül, kiszolgáltatottan. Bőrruhát készít neki, és felöltözteti. A szerető Isten nem csupán számonkér, hanem gondoskodik is. A szabadság terhéhez mindig társul az irgalom ajándéka.

A kérdés ma is ugyanaz: Hol vagy? Eltávolodtunk-e az úttól? Eltévedtünk-e a saját döntéseinkben? Milyen következményei vannak ennek az életünkben?

De a remény is ugyanaz: Isten keresi az embert. Nem azért, hogy elítélje, hanem hogy újra felemelje a fejét, hogy ne kelljen többé rejtőzködni. A szabadság magában hordozza a tévedés lehetőségét – de ugyanígy magában hordozza a visszatérés lehetőségét is. Isten ma is szólít, és várja a választ.

Dr. Simon Attila

Böjt 2. vasárnapja – Reminiscere

„Emlékezzél meg, Urunk”

REMINISCERE, azaz emlékezzél meg Urunk, irgalmadról és kegyelmedről! – ez a sóhaj hatja át böjt második vasárnapját. Nem mintha Isten feledékeny professzor lenne, aki elfelejti, mit ígért, és ezért emlékeztetni kellene rá. Inkább mi vagyunk feledékenyek, mi felejtjük el, hogy megajándékozottak, kegyelemből és irgalomból élő emberek vagyunk, és önmagunkat kell emlékeztetni.

Érdekes, hogy egyszer mégis emlékeztetni kellett Jézust erre az ígéretre: vasárnapunk ógyházi evangéliumában (Mt 15,21–28) Jézust egy kánaáni, azaz idegen asszony kéri, hogy gyógyítsa meg leányát, Jézus azonban úgy tesz, mint a korabeli farizeusok általában: idegenségére hivatkozva elküldi az asszonyt,

mondván, nem jó a kutyáknak adni a gyermekek kenyerét. Az asszony nem sértődik meg, sőt replikázik: de hát a kutyák is kapnak az asztalról lehullott morzsákból.

Jézus alulmarad a szócsatában, és elfogadja! Képes újragondolni küldetését. Pedig fel is húzhatná az orrát, hogy jön egy ilyen asszony ahhoz, hogy ENGEM kioktasson??? Majd sértett és gögös arckifejezéssel elvonulhatna. Jézus azonban nem így tesz, elfogadja a figyelmeltetést.

Az asszony emlékezteti arra, hogy Isten nem csak a keveseké, hanem minden népé. Ne háborodjunk fel a gondolaton, hogy Jézus szólhatott hibásan is! Hiszen semmi mást nem mondott, csak amit korá-

ban mindenki más mondott volna a helyében. A nagy-szerű a történetben az, hogy Jézus hogyan fogadja a kioktatást: mer alázatos lenni, bevallani, hogy Isten egy kánaáni asszony képében figyelmezteti. Látszólag alulmaradt a szópárbajban, valójában Isten kegyelme győzött.

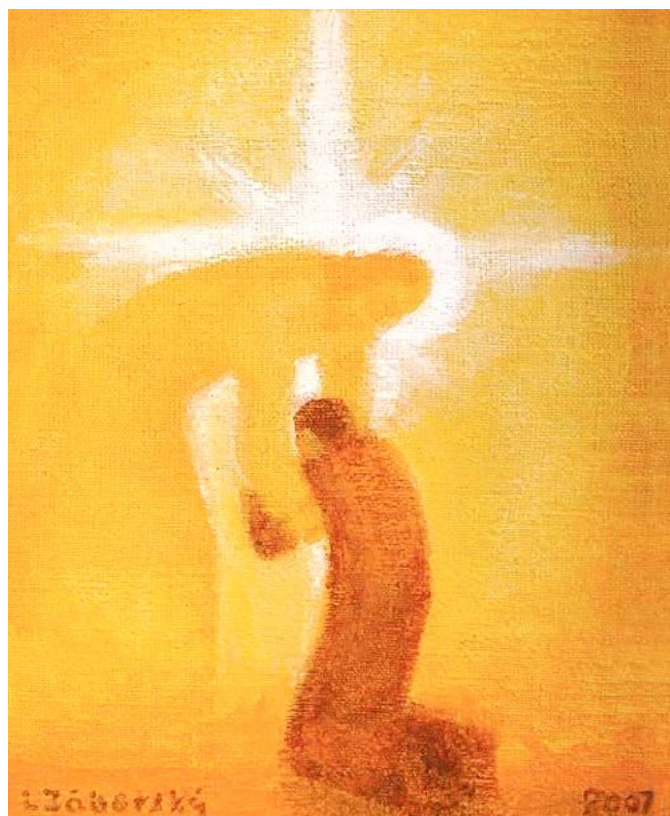
A vasárnap nevében – Az Úr Szolgája – ez az alá-

zat is benne van. Nem Jézusnak van igaza, ellenkezőleg, Isten igazsága miatt képes feláldozni mindenét. Még tévedhetetlenségének image-ét is. És még az életét is. Mikor tanuljuk meg végre, hogy Jézusnak nem saját nagysága, hanem Isten szeretete és mindent mentő akarata a fontos?

Hegedűs Attila

Böjt 3. vasárnapja – Oculi

„Aki mindig is látott minket”

„Szemem állandóan az Úrra néz” – olvashatjuk a 25. zsoltárban, amelyről ez a vasárnap a nevét kapta. Elgondolkodtató, mit jelent nekünk most, 2025-ben az Úrra szegezni tekintetünket. Amikor szemünk talán a leginkább a képernyőket fürkészi, amikor pillantásunk ide-oda cikázik az információk végtelen áradatában.

Ezzel szemben Ady Endre sorai:
„Lecsukódtak bús, nagy szemeim
Számára a világnak,
Nincs már nekik látni valójuk,
Csak Téged, Téged látnak.”
Mikor ér el minket ez a katarzis?

Böjt számunkra ne korlátozást jelentsen, hanem lehetőséget. Lehetőséget arra, hogy megszabaduljunk mindattól, ami eltakarja előlünk Istent. A böjt lényege éppen az, hogy a láthatón túl meglássuk a láthatatlant, azt, ami örök és változatlan.

Az Oculi vasárnap arra hív, hogy újra figyeljünk. Nem a különféle média végtelen termékkínálatára, hanem arra, aki miatt egyáltalán van szemünk a látásra. A böjt a tisztánlátásról is szól. Arról, hogy félretegyük mindazt, ami elhomályosítja látásunkat.

Luther azt tanította nekünk, hogy a világot a hitünkkel nézzük. Ez a tekintet pedig nem merül ki a templomi istentiszteletben – áthatja hétköznapijainkat is. Amikor odafigyelünk egy mellettünk élőre, amikor időt szakítunk egy nehéz helyzetben lévő barátunkra, amikor észrevesszük a teremtett világ szépségét – mind-mind alkalom arra, hogy szemünk az Úrra nézzen.

A böjti út felén járva ez a vasárnap arra emlékeztet: a teljesség akkor tárul fel előttünk, ha merünk a lényegre figyelni. Ha hagyjuk, hogy tekintetünk megtisztuljon, és újra meglássuk azt, aki mindig is látott minket.

Matus Klára Krisztina

Böjt 4. vasárnapja – Laetare

A kegyelem és az ígéret

„Mert a hegyek eltávozhatnak, és a halmok meginoghatnak, de hűségem irántad meg nem inog, és békességem szövetsége meg nem rendül – mondja az Örökké-

való, aki könyörül rajtad.”

A böjt negyedik vasárnapja mindig örömteli fényt hoz a lélekben, még akkor is, ha a böjtölés és a

lelki megújulás útja igazán fáradságos. Ez a vasárnap emlékeztet bennünket arra, hogy az Örökkévaló szeretete és hűsége olyan biztos pont, amely minden emberi gyengeséget, bűnt és bukást átölel és megújít. Az Ézsaiás könyvében olvasható igék erre az isteni irgalomra hívják fel figyelmünket.

Az ígében megjelenő két pillanat, az „elhagyatottság” és az „irgalom” kettőssége olyan tapasztalat, amelyet mindannyian ismerünk. Hányszor éreztük már azt, hogy az élet próbái közben Isten távolinak, elérhetetlennek tűnik? A bűnbánat és a fájdalom közepette könnyen előlthet bennünket az az érzés, hogy elhagyatottak vagyunk. Mégis, az Örökkévaló ígérete

itt ragyog előttünk: az elhagyottság pillanata sohasem az utolsó szó. Az irgalom és a megbocsátás, az örök szeretet ereje mindig újra elér minket.

A böjt ideje lehetőség arra, hogy megálljunk, visszatekintsünk életünkre és felismerjük: hányszor éreztük már Isten békességét még a legnagyobb zűrzavar közepette is. Ez a békesség nem az emberi erőfeszítés eredménye, hanem Isten örök szeretetének ajándéka. Az Örökkévaló könyörülete abban áll, hogy nem a bűneink súlyával mér minket, hanem a megváltás és az ígélet fényében. És ez a mi igazi boldogságunk forrása.

Bősze Veronika

Böjt 5. vasárnapja – Judica

„Add már, Uram, az áldást!”

Ítéld meg, Istenem, és légy pártfogóm a hűtlen néppel szemben, ments meg az alattomos és álnok emberektől! (Zsolt 43,1)

„Szomjas a föld, és alig-alig él. / Add már, Uram, az esőt!” – éneklé Kovács Kati egyik nagyszerű dalában. Van, amikor pontosan úgy érzünk, ahogyan az énekesnő énekel. Olyan indulat, olyan elkeseredés, hiányérzet van bennünk. Jogosan? Vagy csak türelmetlenek vagyunk, csak éppen olyan élethelyzetben vagyunk, hogy semmi nem jó? Ha meleg van, az a baj, ha hideg van, az a baj, ha esik az eső, az a baj. Ha nincs eső, az nagyon nagy baj. Valami valakinek mindig hiányzik. Ami az egyikünknek csodával határos, az a másikunknak szinte tragédia.

Énekelhetnénk úgy is: Add már, Uram, az áldást! Mi csak várjuk és várjuk, mégsem jön. Sokszor úgy ér-

zem, talán előbb lelki szemeket is kell hozzá kérnünk, hiszen elmegyünk az áldások mellett. Aztán később ráébredünk, hogy elszalasztottuk megragadni, és akkor már késő. Az is lehet, hogy észre sem vettük, milyen nagy adomány volt az, ami mellett elmentünk, és csak legyintettünk egyet. Mint az árvízben, a tetőn rekedt ember, aki esdekel az Úrnak, hogy mentse meg. Az Úr pedig hiába küld három csónakot is, hogy megmentse, valami egészen mást várna tőle.

Talán magunknak sem tudjuk megmagyarázni, mit várunk az Istentől. Pedig már számtalanszor bizonyította, hogy minden jó, minden áldás tőle érkezik. Jézus pedig a kiáradó szeretet lelki szomjúságunkra. Élünk vele!

Pfeifer-Dömök Krisztina

Böjt 6. vasárnapja – Palmarum

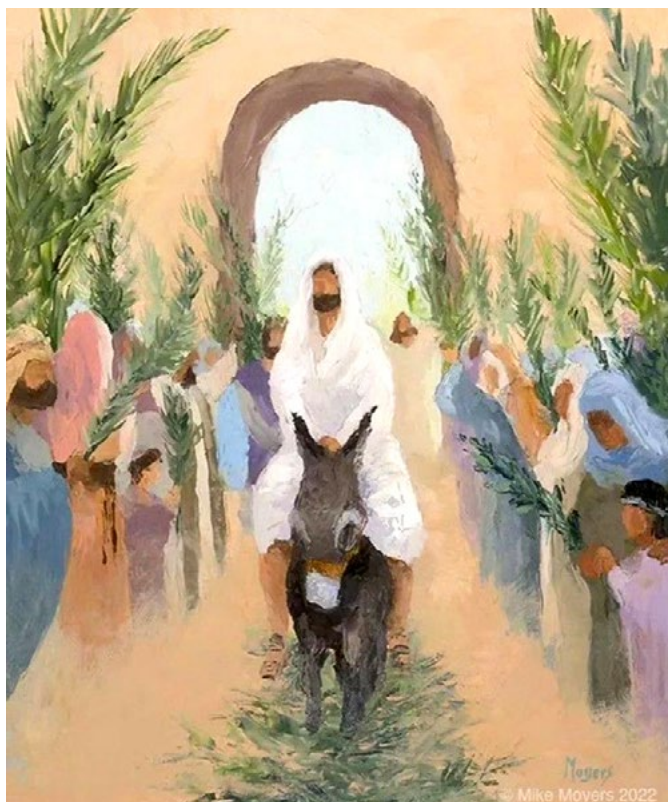
Szamárháton a Megváltó

Életem legnagyobb vágya, hogy láthassam a világot. Utazhassak és megismerhessek idegen kultúrákat, helyeket. Lássam a teremtett világ csodáit, megízlelhessem különböző népek ételeit. Valamiért az embert mindig hajtja belülről egy érzés, egy indulat, a tenni akarás. A Biblia könyvei is számtalan történetet írnak le, amelyben emberek vándorolnak, vonulnak, igyekeznek eljutni egyik helyről a másikra. Ők nem feltétlenül azért, hogy megismerhessék más országok szokásait, hanem muszájból cselekszenek, de akkor is haladnak, mennek előre.

Az egyik legismertebb vándorlás a Szentírásban

Mózes története, a nagy kivonulás Egyiptomból. Elindul a kiválasztott nép, hogy megszabaduljon rabságából és az ígélet földjén szabadságra találjanak. Ne üljön felettük az elnyomó, hanem a maguk által szervezett, saját hagyományaik és vallásuk által élhessenek békességben. Felettük ne egy idegen istenség döntsön, hanem az egy Isten, aki őket megmentette.

Kivonulnak, letelepednek, szerveződnek, élnek. Majd megszületik Ő, felnőtt és szamárhátra ül, hogy bevonuljon. Jézus nem lovon, vagy díszes kocsin érkezik meg a fővárosba, a Templom városába, hanem egyszerű igavonó állaton, hogy beteljesítse a régről kapott

ígéretet, hogy eljön a szabadság. Nem Egyiptom alól, nem a filiszteusok vagy Babilon alól. Hanem a lelki megkötöttségek alól, a sötétségből, amely a szívekre telepedett a nyomasztó bűnök miatt, amelyekből nem láttak kiutat.

De érkezik Jézus, a fiú, akit Názáret nevelt, aki körbejárta az országot, aki annyi szenvedőn segített. Bevonul, hogy szabadságot hozzon mindenki számára. „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!” (Mt 21,9) – hallatszik mögötte. Aprónak tűnő jelenet, ahogy egy férfi számárháton átlépi Jeruzsálem kapuit, mégis ez a kis állat magát a Megváltót vitte a hátán. A szabadítót, Dávid fiát, a személyt, akit úgy vártak.

Eljöttek Egyiptomból, hogy szabad nép legyenek. Bevonult Jézus, hogy szabad emberek lehessenek. Ezzel megkezdődik a nagyhét, a passió. Mind tudjuk mi vár rá, hogy a harmadik nap mit lát meg Péter és János. Most mi jövünk. Nekünk kell hangosan kiáltoznunk, feltekinteni a keresztre és várni, hogy harmadnapra üres legyen a sír.

Somogyvári Flóra

Gyülekezetünk életéből

Adventi gyerekműsor

December 15-én a tízes istentiszteletet sokszínű gyerekműsor gazdagította. Igei gyertyagyújtás, zsoltár- és

imádságolvasás, versek, közös éneklés, színdarab és fuvolaszó is felcsendült.

Farsangi fánkdélután

Idén is megtelt a nagyterem a farsangi fánkdélutánon február 1-jén. Áhítat és éneklés után kézműveskedés, jelmezbemutató, fotósarok, tánc, tombolasorsolás és

természetesen az elmaradhatatlan fánkkóstolás alkotta a programot.

Házaspárok megáldása

Nagy öröm, hogy 2025-ben is tudtunk csatlakozni a Házasság hete programsorozathoz. Február 9-én több pár kért megerősítő áldást, mint a korábbi években.

Lelkészi jelentés a Soproni Evangélikus Egyházközség 2024-es évéről

Istentiszteleteink

Az istentiszteletek létszáma általában csökkenést mutatott. A reggel nyolc órakor kezdődő istentiszteleten és a tanév során tartott gyerek-istentiszteleteken résztvevők száma viszont kis mértékben növekedett. Az úrvacsorázók éves összesített száma az előző két év jó adataihoz hasonlóan alakult. (2022: 2988, 2023: 3270, 2024: 3091)

Hétközi alkalmaink

Öt felnőtt, valamint öt gyerek- és ifjúsági közösség gyűlt össze hétközi rendszeres alkalmakra, a bibliaóra különösen is szép létszámmal működött.

A gyülekezeti hitoktatóink által vezetett hittan-csoportokba járók, tehát az állami és katolikus iskolákban evangélikus hittanosainak száma 180-ra nőtt (2022/23: 172, 2023/24: 176).

A koronavírus-járvány és az energiaválság után nem magától értődő, hogy 2024-ben zavartalanul meg tudtuk tartani rendszeres és évente megrendezett alkalmainkat is. Ezekon felül október 5-én a Fertő-Hanság Nemzeti Parkba szerveztünk családi kirándulást. Hunyadi intézményünk egy újépítésű óvodával fog bővülni, az alapkövetételt november 26-án ünnepeltük.

Kazuálék

Ok az öröme és a hálaadásra, hogy szép számban kereszteltünk tavaly gyerekeket és felnőtteket, összesen 84 főt (2022: 74, 2023: 99). A tavalyelőtti és a tavalyi év is erősebb volt ebben a tekintetben, mint az 1947 és 2010 közötti időszakban bármelyik. Egyébként a megkereszteltek nagy száma több mint két és félszerese annak, amit az országos születési statisztikák és gyülekezetünk mérete indokolna.

48 testvérünk részesült tavaly konfirmációban, ami szintén örömteli adat. Ennél magasabb számot 1997 óta csak egyszer értünk el, tavalyelőtt (2022: 46, 2023: 64).

Az esketések száma 2024-ben jelentősen visszaesett: mindössze 7 házasságkötést áldottunk meg (2022: 14, 2023: 18). Ez az elmúlt évtizedek legalacsonyabb adata. Egyébként nemcsak gyülekezetünkben, hanem országosan a polgári esküvők száma is csökkent.

A temetések száma tavaly kiugróan nagy volt: 101, ez több, mint 1946 óta bármikor, az előző két évtized átlagát 22 fővel haladta meg (2022: 81, 2023: 72). A növekedés mögött részben a köztemetések példátlanul magas 30-as száma áll (2022: 19, 2023: 11), ami jócskán felülmúlja a korábbi évek 10 és 23 között-

ti értékeit. Fontos hozzátenni, hogy a nem köztemetettek között is sokan, 17-en voltak más felekezetűek, tehát az evangélikus eltemetettek száma 54 volt, és ők sem mind voltak gyülekezetünk tagjai.

Személyi változások

Fájdalmas veszteség dr. Komornoki László 2024. február 22-ei halála, aki 2016 óta másodfelügyelőként, 2018 óta pedig a temetői munkacsoport vezetőjeként is szolgált gyülekezetünkben. Február 29-én pedig elhunyt Szimon Jánosné született Lotz Mária testvérünk, gyülekezetünk korábbi papnéja.

A tisztújítás során több tisztségviselőt és presbitert újraválasztott a gyülekezet, de történtek változások is: A másodfelügyelő Balog Sándor lett, a magyar gondnoki tisztségben Gálos Ernőt Harsányi Eszter váltotta. Véget ért Körmendy-Schlögl Nikoletta és Mátis Tamás presbiteri megbízatása, a presbitérium új tagja lett dr. Frank Norbert és Jankóné Komornoki Karolina. A számvevőszék elnöke Németh Ede helyett Joó Katalin lett, nem vállalta tovább a tagságot dr. Edelényi Erzsébet, dr. Friedrich András, Jaczkó Eszter és Nagyváradi Katalin, újonnan került a számvevőszékbe Breitenbach Philip és Körmendi-Papp Tímea. Leköszönt jelölőbizottsági tagságáról Hajduné Siklósi Zsuzsanna, a helyét Kunstár Ágnes töltötte be. Nem vállalta tovább az egyházmegyei küldötti szerepet Gíglerné Orbán Anna és Schlögl Kálmánné, a pótküldötti feladatokat Bálint Ádám, küldött lett Rajnai Károly és Tölly Balázs, pótküldött Kóczán Krisztián és Kónyi-Kiss Gáborné dr. Gálos Ernőt tiszteletbeli presbiterré választottuk. A tisztségviselőket és presbitereket március 28-án, nagycsütörtökön iktattuk be. Ezúton is kifejezzük a gyülekezet háláját a leköszöntő tisztségviselők felé. Örülünk az újraválasztottak és az újak szolgálatkészségének, Isten áldását kérjük munkálkodásukra!

A presbitérium a temetői munkacsoport vezetőjévé Lichtl Ivánt választotta.

Pelikán András több mint nyolcvényi soproni lelkesítő szolgálat után 2024. augusztus 15-ei hatállyal lemondott tisztségéről, megválasztotta a Pestújhely-Újpalotai Egyházközség. Gyülekezetünk augusztus 4-én búcsúzott el tőle, de többen részt vettek szeptember 7-ei pestújhelyi beiktatásán is. Hálásak vagyunk közöttünk végzett szolgálatáért!

A megüresedett magyar lelkesítő állás betöltésére presbitériumunk kérésére Szemerei János püspök Somogyvári Flóra lelkesítőnt küldte ki augusztus 16-ától, aki beosztott lelkesítőként kezdte meg itteni szolgálatát. Először a szeptember 1-jei istentiszteleteken hirdette közöttünk Isten igéjét. Október 7-ei parókusi alkalmassági vizsgája óta pedig már helyettes lelkesítőként szolgál. Isten áldását kérjük rá és lelkipásztori tevékenységére!

Szokolay Sándorné Weltler Magdolna december 1-jei hatállyal lemondott a Fabricius szeretetotthon igazgatótanácsi elnöki tisztségéről, helyére a presbitérium Gosztola Szabolcs egyházmegyei felügyelőt választotta.

A 2024-es év sok változást hozott, de az új lelkesítő és az új vagy újraválasztott tisztségviselők nagy lendülettel álltak munkába. Hálát adunk Istennek, hogy megtartotta gyülekezetünket, hogy jelen volt számunkra az igében és a szentségekben. Ő gyűjtött össze bennünket alkalomról alkalomra, és ő hívogat bennünket ezután is. Köszönjük szépen munkatársaink, tisztségviselőink és önkénteseink munkáját, közösségi életünk támogatását mindazoknak, akik részt vettek az alkalmakon és anyagilag hozzájárultak egyházközségünk működéséhez. Isten áldja gyülekezetünket!

Dr. Tóth Károly igazgató lelkesítő

KAZUÁLÉK EGYHÁZKÖZSÉGÜNKBEN A 2024. ÉVBEN

Keresztelések

Bánó Izabella
Bencze Csongor
Bencze Olivér
Bene Zalán Andre
Biczó Olivér
Bruckner Teodor
Buczolitsch Levente Áron
Czigány Alexandra Kinga
Czika Nóra
Czvitkó Anna
Csete-Szántó Ninabella Evolet
Csizmadia András
Csoba Milán

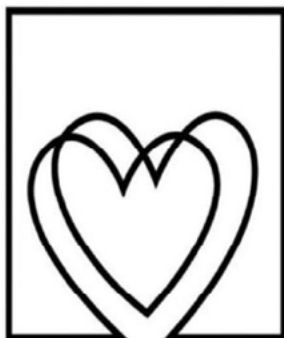
Dolmány Liliána Sára
Farkas Márk András
Gabb Marcell Johann
Gáncs Heléna
Garab Ábel
Gere Andor
Gerner Orsolya
Gerner Viktória
Gerner Zsófia
Gosztom-Hirschler Hugó
Hargitai Márk Dániel
Hende Bálint
Hende Luca

Hende-Székely Rózsa Beatrix
 Hirschler Áron
 Hirschler Maya
 Hirschler Mór
 Hirschler Sámuel
 Horváth Lili Róza
 Horváth Nara Bella
 Horváth Olivia
 Horváth-Lukics Heléna
 Horváth-Szováti Domonkos
 Horváth-Szováti Márton
 Jagadics Miron
 Jánosa Bende
 Jánosa Péter
 Kecskés Mihály István
 Kecskés Vilmos Péter
 Kerekes Léna Mira
 Kóbor Aba
 Kóbor Vanda Manula
 Kóka Jázmin Hanna

Kolarovszki Martin Márk
 Kőfaragó Alina
 Kövi-Szalay Szilárd
 Kreiter Flóra
 Kuhajda Franciska Sára
 Lakatos István Béla
 Lanczkor Kitti
 Leitner Jázmin
 Leitner Lajos Liviusz
 Madaras Liza Hanna
 Márkus Mirkó
 Menyhárt Mirkó
 Nagy Bálint
 Nagy Fanni
 Németh Letícia
 Paikopoulos-Seregély
 Dorothea
 Paikopoulos-Seregély Olivia
 Pápai Júlia Bella
 Pinezich Panka Klára

Poór Mátyás
 Ráduly Letícia
 Rózán Mihály
 Rózán Vince
 Rozs Gábor
 Rozs Maxim
 Ruzsányi Adél
 Ruzsányi Péter
 Samuel Noah Linzer
 Sári Levente
 Scheidl Alíz
 Scheidl Titanilla
 Simon Ádám
 Szabó Rozina
 Szakály Bence
 Szekeres Laura Róza
 Tarsoly Olivér
 Torrijos Otero Luna
 Valter-Hirschler Eliza
 Varga Evelin

Esküvők

Faragó Ádám –
 Vadon Sára Kamilla
 Farkas Péter –
 Porga Viktória
 Kálmán Gyula Attila –
 Varga Idikó
 Németh Dániel –
 Madarász Eszter
 Tama Imre Jenő –
 Kovács Henrietta
 Tóth Dániel –
 Kulimár Eszter
 Török Vince –
 Kardos Krisztina

Temetések

Balogh János
 Barasitsné Fekete Katalin
 Bencsics Pálné
 Nádasdy Erzsébet Karolin
 Bozza Zoltán
 Bozza Zoltánné Bauer Magdolna
 Bruckner Mihály
 Büki Jánosné Büki Ida
 Dévai János
 Dömötör Józsefné
 Nagy Elvira Éva
 Füzi János
 Gosztola Jánosné Handler Zsófia
 Grasl Gyula
 Gullner Antalné Nagy Anna
 Gulyás Antal
 Gyevát Gyuláné Veiland Anna
 Haberl Ernst
 Hallerné Linzer Gerda Erzsébet
 Hankesz József
 Hauer Péter

Holló Enikő
 Holzhofer Róbert
 Horváth Józsefné
 Lakatos Zsuzsanna
 Jayson Blair Wenzoski
 Dr. Józán Tibor
 Dr. Káldy Józsefné Illés Klára
 Káldy Zsuzsanna
 Kiss Gézáné Kronecker Ilona
 Kiss Kálmánné Baráth Irma
 Kóczán János Imréné
 Schmitkó Aranka
 Kóczán Lajosné
 Dr. Komornoki László
 Kránitzné Varjú Anna
 Liskay Attiláné Wolf Márta
 Manninger Péter
 Márk Istvánné Stark Margit
 Márkus (Edvi) Gizella
 Menyhárt Gáspárné
 Koró Erzsébet
 Mészáros Tibor
 Milley Gizella
 Módos (Nagy) Andrea
 Modrián Jánosné Röck Margit
 Nagy Ilona
 Dr. Nagy Sándor
 Nitsch Lászlóné Kürti Jolán
 Ozsánná Andrásné Szanyi Lídia
 Palotai Mátyás

Roth György
 Schlosser Kurt Antal
 Schottan Rezsóné
 Grafl Margit Erzsébet
 Sieger Ferenc Róbert
 Steiger Károly Rezsóné
 Erős Mária
 Stubenvoll Vilmos
 Szabó Imréné Buglyó Róza
 Szabó József
 Szalai Teofil Ernő
 Szántó Ferenc
 Szimon Jánosné Lotz Mária
 Szukits Gyula
 Takács Ernő
 Takács Györgyné
 Kálmán Ilona Erzsébet
 Tar Imre
 Tenger András
 Tomor Károlyné Talabér Katalin
 Tóth Istvánné Szuda Mária
 Török Gábor Miklós
 Új Csaba

Varga Béla
 Dr. Varga Ferencné
 Földi Hajnalka
 Vörzsönits Mihályné
 Nagy Éva Lenke
 Windisch Anna Mária
 Zethner Lajos
 Zügn Sámuelné
 Horacsek Szidónia

Köztemetéssel búcsúztattuk

Barabás Gergely
 Baranyai Zoltán
 Barka György Imre
 Borbély Zsolt
 Eckel József
 Gajdos Tibor Ferenc
 Gál József
 Galuszek János
 Góg (Redela) Judit
 Göbel Karl

Grubits Vince Ignác
 Horváth Józsefné
 Németh Magdolna Mária
 Horváth Krisztián
 Kádár Gyula
 Király Attila
 Kocsis János
 Kovács József
 Kovács Károly
 Kovács Mária
 Lahmer Christoph Johannes
 Lahmer Heidrun
 Zembrod Heidrun
 Lólé József
 Molnár József
 Muszik Gyula
 Nagy István
 Nagy Sándorné Kovács Éva
 Sámson Imre Mihály
 Tama Magdolna
 Tóth Kálmánné
 Heidenfelder Rozália
 Wild Gyula

Beszélgetés Harsányi Eszterrel, gyülekezetünk gondnokával

Őri Katalin (ŐK): Beszélgetésünk napjának útmutatói ígéje: „Beszélek hűségéről és szabadításodról, Uram. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt.” (Zsolt 40,11)

Hogyan tapasztalod meg Isten hűségét az életedben? Honnan ered a kapcsolódásod a gyülekezettel?

Harsányi Eszter (HE): Sopronban születtem, itt kereszteltek meg. Kicsi koromtól fogva jelen voltam a gyülekezeti életben, bár akkor még nem Sopronban, hiszen Móríchidára költöztünk. Teljesen természetes volt, hogy ott istentiszteletre, bibliaórára járunk. Érdekes volt, hogy a keresztelő lelkészemmel, Szimon János bácsival évekkel később a líceumi hittanórák egyikén újra találkoztam. Örömmel fedezett fel a licisták között.

A líceumi évek alatt a nagy gyülekezethez nem tudtam csatlakozni, mert hétvégén kántori szolgálat várt Móríchidán és a szomszédos településen.

ŐK: Mikor és hogyan indult el a kántori szolgálattal?

HE: A gyülekezetben jártunk bibliaórára, ott sokat énekeltünk és zenéltünk, közben az iskolában zongorázni tanultam. A fiatalok között is voltak, akik tanultak valamilyen hangszeren, ezért a lelkész meg-

kérdezte, hogy lenne-e kedvünk elmenni Fótra. Így kapcsolódtam be tíz éves koromban a Kántorképző tanfolyamaiba. Sokat jelentett, hogy egy idős kántor mellett szolgálhattam Mórichidán. Láthattam az ő mély elköteleződését a kántori szolgálat iránt, tanított engem, bevont az istentiszteleti szolgálatba.

Az egyetemi éveimet Győrben töltöttem, a Széchenyi István Egyetem akkor induló egyetemi építész képzésére nyertem felvételt és a szüleimmel a városba költöztünk, ahol ugyanúgy fontos volt, hogy közösségben éljem meg a hitemet, az öregtemplomi istentiszteleteket látogattam.

ŐK: Mikor tértél vissza a „nagy gyülekezetbe”, Sopronba?

HE: Gyermekeink születése után először a balfi templomba kezdtünk el járni, ahol már újra odaültem az orgonához egy-egy alkalommal. Majd Sopronba visszatérve bekapcsolódtunk a lányaink által gyerekalkalmakba. Az igazán aktív időszak nagylányom konfirmálásával indult el. Hétről hétre töltöttünk a német istentiszteleteken. Talán innen mondhatom, hogy megérkeztem a gyülekezetbe.

ŐK: Megszólítható voltál már a tisztséged vállalása előtt is. Minek köszönhető a nyitottságod?

HE: A gyülekezetbe tartozás érzése motivál, az, hogy jó itt lenni. Ha valamilyen alkalom van, abban jó részt venni. Ha a szaktudásommal tudok segíteni, az még jobban tud a gyülekezetbe vonzani. Úgy érzem, ha az ember ad, még többet kap vissza egy jó közösségben. Amikor láttam, hogy adott helyzetekben szükség van a tudásomra, készséggel segítettem. A gondnoki szolgálatra való meghívásom és megválasztásom által pedig elkezdődött egy nagy, közös munka, a templom felújítása.

Ahogy említettem, annak idején a kántori szolgálatban mellettem állt a tapasztalt idős kántor. A gondnoki feladatokban is fontosnak tartom azok segítség-

gét, akik a gyülekezetben régóta jelen vannak. Hálás vagyok, hogy folytathatom Gálos Ernő hosszú ideig tartó, tiszteletreméltó munkáját.

Nagyon jó megtapasztalnom, hogy közösségünk tagjaiban is nyitottság van. Több alkalommal is hirdettünk meg lehetőséget a közös értékeink gondozására. Jó volt látni, hogy „rendelkezésre álltak”: amikor templomot takarítottunk, amikor pakoltunk, sokan eljöttek. Ez nagyon jó érzés volt.

ŐK: A gondnoki szolgálat nagy felelősséggel jár, milyen lelki támogatásod van?

HE: Napról napra megmutatkozik, hogy nem vagyunk egyedül: abban, hogy elkezdtük a tervezést, hogy kaptunk anyagi forrást a kivitelezésre, hogy el tudtuk kezdeni a munkát, hogy megoldódnak problémák, hogy látszik a folyamat vége. Ez nagy öröm. Bár nagy feladat és nagy felelősség, Isten vezet minket.

Emlékszem, amikor még nehezen tudtam csatlakozni a gyülekezetbe, ültem a templom előtt egy padon. Néztem a magas tornyot, s azon gondolkodtam, hogyan közeledhetnék ehhez a magas, szigorú és kis sé idegen kőépítményhez. Most úgy érzem, az itt megélt események, meghatározó lelki történések változtatják a templomot otthonná, a Lélek templomává.

ŐK: Mi adna számodra elégedettséget, amikor majd visszatekintesz a gondnoki szolgálatod időszakára?

HE: Látni egy virágzó gyülekezetet. Minden szempontból virágzó gyülekezetet.

ŐK: Köszönjük szépen! Hordozzuk imádságban Eszter szolgálatát és a templom ügyét!

„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.” Ef 2,20-22

Őri Katalin

Tájékoztató a templom felújításáról

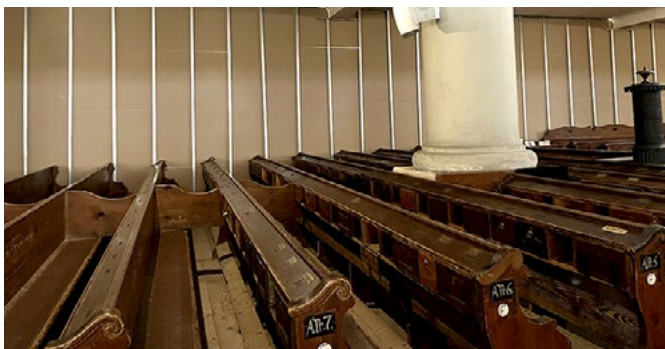
A templom felújításával kapcsolatban tájékoztatom a gyülekezetet, hogy a felújítási munkálatok elkezdődtek. Kívül a kerítéssel elkerített részek, a templomtérben a fallal lehatárolt szakasz és a nagysekrestye munkaterületté váltak.

A munkaterületre belépni tilos, és kérjük, hogy az építési terület közelében fokozott elővigyázatossággal közlekedjenek!

A főbejárat és a Bunker köz felőli oldalajtók továbbra is használhatók.

A további munkálatokkal kapcsolatban idejében tájékoztatjuk a testvéreket.

Kérjük a gyülekezet megértését és türelmét a fel-

újítás ideje alatt. Hordozzuk közösen imádságban az építést és az építők munkáját!

Harsányi Eszter, gondnok

Vándorkiállítás

Egy országos német nemzetiségi fotóverseny döntős alkotásaiból készített kiállítás vendégeskedett gyülekezeti házunkban február végén, március elején. Az alkalom apropóját az adta, hogy egy gyűjteményeinkben őrzött kép a versenyen különdíjas lett.

Deutsche Seiten

Der Weg zur Krippe – ein zweisprachiges Projekt der deutschsprachigen Konfi-Gruppe

Die Ödenburger deutsche Konfirmationsgruppe (Gloria Friedrich, Lilien Mágel, Márk Varga-Illés, Mira Mihaly) hat die Geschichte von Jesu Geburt nachgestellt. A soproni német konfirmációs csoport tagjai készítették ezt a Jézus születéséről szóló jelenetet.

In einer Stillen Nacht sah Maria ein Licht. Sie schaute auf und sah den Engel Gabriel. Er sagte ihr, sie würde ein Kind bekommen. Dieses Kind ist Gottes Sohn. Sie soll ihn Jesus nennen.

Egy csendes éjszakán Mária látott egy fényt, felnézett és Gábriel angyalt látta, aki elmondta neki, hogy lesz egy gyereke, aki Isten fia lesz, és nevezze el Jézusnak.

Auf einem Esel flieht Maria mit József nach Betlehem. Egy szamár hátán Mária és József elindultak Betlehembe.

Aber es war kein Platz für sie da. De sehöl sem volt nekik hely.

Nach ihrer Ankunft haben sie eine Unterkunft gesucht. Érkezés után szállást kerestek.

Am Ende ist Jesus in einem Stall geboren, wo die drei heiligen Könige und die Hirten ihn mit Geschenken auf der Welt begrüßen. Wissend, dass er der große König ist.

Végül egy istállóban megszületett Jézus, ahol három napkeleti bölcs és pásztorok ajándékokkal üdvözölték, tudván, hogy ő a nagy király.

Von der Krippe hin zu Ostern

Ein Krippenspiel gehört nun mal zu Weihnachten dazu. In vielen Gemeinden werden Krippenspiele aufgeführt – na, klar! Es ist ja auch so schön, wenn die Kleinen und Großen mitmachen, vielleicht nicht immer alles so ganz glatt gehen will, aber das weihnachtliche Gefühl ist doch dann umso intensiver!

In der Konfirmationsgruppe haben wir uns die Frage gestellt: Wie können wir ein Krippenspiel machen, auch wenn die Mitspielenden an den Weihnachtstagen keinen gemeinsamen Termin finden, um das Ausgedachte aufzuführen? Das ist doch kein Problem: warum nicht einfach Fotos von den verschiedenen Szenen machen? Schon ist das Krippenspiel nicht von Zeit und Ort abhängig, sondern für jeden und jede sichtbar, die in die Kirche kommt. Und jetzt eben auch für Sie, liebe Leserinnen und Leser.

Krippenspiele gibt es tatsächlich in den unterschiedlichsten Formen, kleine Anspiele, Schattentheater oder auch mit Puppen, alles schon dagewesen. Denn es gibt sie schon länger. Kleine gespielte Szenen über die Geburt Jesu gab es wahrscheinlich schon wenige Jahrhunderte nach seiner Geburt. Allerdings hielt sich die Tradition zuerst nicht. – Franz von Assisi gilt mit seiner szenischen Lesung des Weihnachts-

evangeliums um das Jahr 1200 als der Vater des Krippenspiels. Dafür brachte er eine echte Krippe und lebendige Ochsen und Esel mit. Was er damit erreichen wollte, verstehen wir auch heute: die Menschen sollten die Geburt Jesu wirklich **begreifen** dürfen. Die Idee setzte sich durch und wurde über die Jahrhunderte fortgesetzt.

Aber nicht nur die Weihnachtsgeschichte wurde in Szene gesetzt, sondern auch das Leiden und Sterben Christi. Passionsspiele waren im Mittelalter in ganz Europa verbreitet. Berühmt sind dabei sicherlich die Oberammergauer Passionsspiele, die seit 1634 belegt sind.

Einen Aspekt dieser Spiele, also sowohl Krippen- als auch Passionsspiele, finde ich am interessantesten: die Menschen haben durch die Jahrhunderte hindurch versucht, die Geschichte Jesu in ihre Welt zu holen. Mit ihren Mitteln haben sie alles darangesetzt, ein Stück weit die Geschichte nachzustellen, in ihrer Umgebung, mit den Voraussetzungen ihrer Zeit.

In diesem Sinne darf ich Ihnen eine gesegnete Passionszeit wünschen!

Pfarrerin Rebekka Pöhlmann

Die Fastenaktion der evangelischen Kirche 2025

Am Aschermittwoch, dem 5. März 2025, beginnt die aktuelle Fastenaktion der evangelischen Kirche „7 Wochen Ohne“. Sie steht unter dem Motto „LUFT HOLEN! Sieben Wochen ohne Panik“. In den Fastenwochen zwischen Aschermittwoch und Ostern lädt „7 Wochen Ohne“ seit 1983 Menschen aller Altersgruppen ein, innezuhalten und den Blick auf den Alltag zu verändern: für sich allein, in Familien oder als Fasten-

gruppe. Ralf Meister, Landesbischof der Evangelisch-lutherischen Landeskirche Hannovers und Botschafter der Aktion, fasst in seinem Geleitwort zum Fastenkalender den Grundgedanken hinter dem diesjährigen Motto zusammen:

„Wir leben in atemlosen Zeiten. Immer schwerer wird es, ruhig zu atmen und sich dieser Überwältigung zu entziehen. Die Suche nach dem, was wir wirklich brauchen, die Frage nach den Quellen unseres Trostes und unserer Freude brauchen Zeiten des Luftholens.“

Die Fastenaktion wird mit einem Gottesdienst eröffnet am Sonntag, 9. März 2025, 9:30 Uhr, in der Kirche St. Martin in Nienburg/Weser. Das ZDF überträgt live.

Weitere Informationen beispielsweise zum Eröffnungsgottesdienst oder zu den Fastenmails, die mit sieben Wochenthemen durch die Aktion 2025 führen: „Fenster auf“, „Seufzen“, „Singen“, „Frischer Wind“, „Dicke Luft“, „Ruhe finden“ und „Osterwunder-

luft“, auf: www.7-wochen-ohne.de.

Aktuelles und die Möglichkeit zum Austausch finden Sie unter: www.facebook.com/7wochenohne und www.instagram.com/7wochenohne.

Türme bauen - je höher, desto besser!

Der Apostel Paulus sprach: **„Ich danke meinem Gott allezeit euret wegen für die Gnade Gottes, die euch gegeben ist in Christus Jesus, dass ihr durch ihn in allen Stücken reich gemacht seid, in allem Wort und in aller Erkenntnis. Denn die Predigt von Christus ist unter euch kräftig geworden, sodass ihr keinen Mangel habt an irgendeiner Gabe und wartet nur auf die Offenbarung unseres Herrn Jesus Christus. Der wird euch auch fest machen bis ans Ende, dass ihr untadelig seid am Tag unseres Herrn Jesus Christus. Denn GOTT IST TREU, DURCH DEN IHR BERUFEN SEID ZUR GEMEINSCHAFT SEINES SOHNES JESUS CHRISTUS, UNSERES HERRN.“** (1 Kor 1,4-9)

Ich liebe dieses nette Spiel, Jenga. Eigentlich habe ich es schon in meiner Kindheit gekannt, damals nannten wir es einfach „Holzspiel“, aber seit ich es mit

meinen Kindern spiele, bringt es uns allen viel Freude. Der Kern des Spiels, den wahrscheinlich jeder kennt, besteht darin, ein Element aus dem Turm zu nehmen und es oben draufzusetzen. So wird der Turm immer höher, aber auch immer instabiler. Am Ende verliert derjenige, bei dem der Turm zusammenbricht.

Es ist interessant, einen Turm zu bauen - die Menschheit übt sich seit Jahrtausenden darin: in Ägypten, Mesopotamien, London, New York, Frankfurt, Dubai oder Peking und sogar in Budapest. Der Turm ist ein ausdrucksstarkes Symbol, mit dem wir in den Himmel aufsteigen; der Turm ist zugleich gewaltig und majestätisch. Vor wirklich hohen Türmen hat man schon fast Angst, und obwohl sie selten einstürzen, bewundert und fürchtet man sie gleichermaßen.

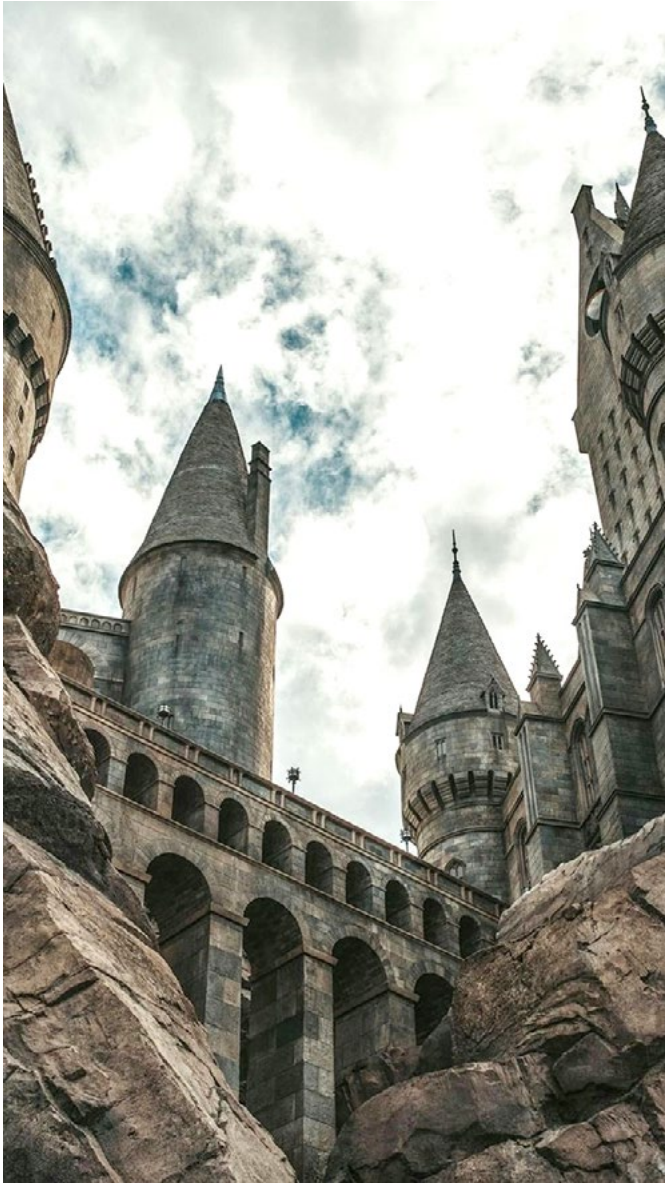
In den heutigen beiden Schriftlesungen haben wir zunächst die Zehn Gebote gehört, die einst das Volk erstmals vernahm, das aus dem Schatten der Pyramiden geflohen war, um das neue Gesetz auf der von Gott erhobenen Höhe zu empfangen - die Zehn Gebote auf dem Berg Sinai (siehe 2. Mose 20,1-17). Die Höhe menschlicher Macht und Herrlichkeit wurde gegen die Höhe ausgetauscht, die der Macht Gottes geweiht ist.

Danach haben wir den Apostel Paulus gehört, der unsere Aufmerksamkeit auf die reichen Gaben lenkt, die wir in Christus empfangen haben. Die heutige Perikopenordnung verbindet die beiden Schriftstellen eng miteinander. Aber können die Zehn Gebote ein Geschenk und Reichtum sein? Kann die göttliche Macht besser, reicher und heilsamer sein als die menschliche Macht?

Die menschliche Macht ist nicht das Ergebnis des Zufalls. Gott gibt uns die Fähigkeit, in vielen Bereichen des Lebens durch unseren Einfallsreichtum und unser Wissen tatsächlich im wahrsten Sinne des Wortes Herr über unsere Umwelt zu werden, damit wir nicht den Lebensumständen ausgeliefert sind und auch die Herausforderungen, denen wir begegnen, „beherrschen“ können.

Der Mensch erhebt sich in der Tat wie ein Turm über die lebende Welt, und mit seinem Verstand leuchtet er wie eine lebendige Fackel in die Dunkelheit des Universums. Und das ist sehr gut so, denn unter anderem macht genau das den Menschen zum

Menschen. – Oft wird uns Christen vorgeworfen, dass wir mit unserem friedfertigen Wesen, unserem Mythos der Armut und unserem sanftmütigen Geist ein Bild zeigen, das sagt: „Einfachheit ist gut! Es ist gut, ein bisschen dumm, schlicht oder einfältig zu sein! Es ist gut, ein sogenanntes ‚Schaf‘ zu sein!“

Doch das Christentum will die wunderbaren geistigen Fähigkeiten des Menschen nicht verleugnen, und es will diese Größe nicht zerstören. Im Gegenteil, es will sie ergänzen, es will sie mit göttlicher Weisheit noch vollständiger machen. Es will die menschliche Klugheit in Weisheit verwandeln, das Gute in uns in guten Willen und unsere Rolle im Universum statt in Selbstgefälligkeit in einen nüchternen, dankbaren, maßvollen, selbstlosen und gemeinschaftlichen Geist. Dazu reicht der Mensch allein jedoch nicht aus. Dazu braucht es Gott, seine Höhe und seine lebensspendenden Gebote.

Der Mensch ist ein freier, großartiger Geist, aber der Mensch weiß nicht immer, wie er diesen Geist nutzen soll. Albert Einstein sagte, dass die Menschen des 20. und 21. Jahrhunderts nicht mit technologischen Fragen die größten Schwierigkeiten haben werden, sondern damit, ob sie ethisch, seelisch sozusagen, zu der Größe ihres eigenen Geistes und der Technologie heranwachsen können. Und leider scheint es so, dass die beunruhigenden Zeichen, von denen die Heilige Schrift schon vor langer Zeit berichtete – nämlich, dass der Mensch den Turm zu seiner eigenen Ehre und aus Torheit baut, dass er sich mit dem Schweiß und Blut seiner Mitmenschen seinen himmlischen Palast errichten lässt – heute vielleicht noch beunruhigender sind im Zeitalter der „intelligenten Bomben“, „intelligenten Raketen“ und explodierenden „intelligenten Geräte“. Während wir also unseren falschen Turm immer höher bauen, wird sein Fundament immer unsicherer und instabiler.

Gott aber beschenkt und bereichert uns in den Zehn Geboten, in deren christlicher Auslegung und in Christus selbst. Lassen wir uns diese Worte auf der Zunge zergehen: „Ich danke meinem Gott allezeit eurentwegen für die Gnade Gottes, die euch gegeben ist in Christus Jesus, dass ihr durch ihn in allen Stücken reich gemacht seid, in allem Wort und in aller Erkenntnis. Denn die Predigt von Christus ist unter euch kräftig geworden, sodass ihr keinen Mangel habt an irgendeiner Gabe und wartet nur auf die Offenbarung unseres Herrn Jesus Christus. Der wird euch auch fest machen bis ans Ende, dass ihr untadelig seid am Tag unseres Herrn Jesus Christus.“ (1. Kor 1, 4-8)

In Wahrheit ist es dieses Geschenk, durch das wir die geistige Aufgabe erfüllen können, zu der Gott uns berufen hat. Oft bezeichnen wir den Menschen als die Krone der Schöpfung, aber in Wirklichkeit setzt Gott uns die Krone auf oder nimmt sie uns weg, je nachdem. Seine Gebote verbieten und verschließen uns nichts, sondern rufen uns zum Leben. Sie strafen nicht und nehmen uns nichts weg, sondern schenken uns und ermöglichen uns alles. Sie nehmen uns nichts und machen uns nicht arm, sondern beschenken uns mit dem unermesslichen Reichtum seiner Weisheit.

Nicht in Selbstgefälligkeit, sondern in demütigem Bewusstsein, nicht im Sich-Erheben über andere, sondern im gemeinsamen Aufstieg und in der Gemeinschaft, nicht in Abgeschlossenheit, sondern in Liebe und Verbundenheit. Dies ist Gottes großes Geschenk in seinen Geboten. Amen.

*Dr. Attila Simon
Predigt vom 29. September 2024 in Ödenburg*

Träume für das neue Jahr

„Frieden in der Welt!“

„Der Glaube soll sich auf der Welt verbreiten, die Liebe, das Miteinander, das Füreinander.“

„Mein Traum wäre Frieden und Gesundheit für alle in der Familie und der Kirchengemeinde.“

„Ich wünsche einen guten Pfarrer für Sopron für unsere Gemeinde.“

„Frieden!“

„Jónak lenni.“ (auf Deutsch: „Gut zu sein.“)

„Lieber Gott! Ich möchte viel geduldiger anderen gegenüber sein. Es soll geschehen, wie du willst.“

„Friede, Gesundheit, Erfolg für meine Familie/ für ihre Pläne.“

„Viel Glück und Frieden!“

„Die Menschheit soll nicht so den ‚Mammon‘ lieben! Die Bibel mehr kennen - und so leben. Etwas für den Frieden machen - und ihn schätzen. Für den Naturschutz bereit sein und auf Wohlstand etwas verzichten. Der Jugend wahres und nützliches Wissen weitergeben. Mehr fördern und sie schützen. Die jun-

gen Mütter mit Taten unterstützen, es sollen mehr Kindern geboren werden. Alles überdenken, was wir die letzten Jahrzehnte nicht richtig gemacht haben.“

„Gesundheit und Frieden!“

„Dieser Wunsch soll nicht ein bloßer Traum sein: Frieden. Sondern Wirklichkeit.“

„Mein Traum ist, wieder gesund zu werden. Frieden für die Welt.“

„Frieden!!!“

„Meine Träume: Gesundheit! Spiele mit den Enkeln und Freude mit der Familie!“

„Lebensfreude mit guten Kontakten, Singen und Tanzen – das alles in Frieden.“

„Ein erblühendes Gemeindeleben.“

„I want people to sing and play my music, and I want to write choral music for churches.“ (auf Deutsch: „Ich will, dass die Leute meine Musik singen und spielen, und ich will Chormusik für Kirchen schreiben.“)

Stimmen aus der Gemeinde

NOTIZEN

– Am 26. Januar gab es wieder einen sehr schönen Familiengottesdienst, auch dieses Mal vorbereitet und gehalten von Rebekka Pöhlmann und Barbara Bruckner. Hier kamen Alt und Jung erneut zusammen und erfreuten sich auch an den fröhlichen Liedern, die auf der Gitarre gekonnt und schwungvoll von Lilla Harris-Biczó begleitet wurden. Dem Motto der Feier - die in dem Fall im Kleinen Saal unseres Gemeindehauses stattfand – entsprechend wurden zum Abschluss blumenförmige Plätzchen und Torfblüten mit Blumen Samen verteilt. Für die liebevolle Gestaltung gebührt der Familie Bruckner ein besonderer Dank!

– In der Evangelischen Kirche Sopron/Ödenburg geht es seit Januar „laut“ her: Die Kirchenrenovierung hat begonnen. Damit die Kirche wieder in schönem Glanz erstrahlen kann, sind einige Arbeiten notwen-

dig. Deswegen wurde auch auf der einen Seite die Kirche abgesperrt, so dass die Handwerker gut arbeiten können, aber gleichzeitig die Kirche weiter benutzbar bleibt. Unsere Gemeindecarchitektin Eszter Harsányi begleitet die Arbeiten mit Fachkenntnis und Fürsorge und ist gerne bereit, Fragen zu beantworten.

– Am 20. Februar fand die Eröffnung der Photoausstellung statt, die bis zum 2. März im Gemeindehaus zu sehen ist. Die Ausstellung „Blickpunkt“ wird vom „Zentrum“ organisiert, der Ungarndeutschen Kulturinstitution.

– Vom 20. bis zum 23. Februar kam es mal wieder zu einem Besuch unserer Partnergemeinde in Bad Wimpfen seitens einer stattlichen Delegation von unserer Ödenburger Gemeinde. (In unserer nächsten Ausgabe mehr dazu!)

Predigt zu Gen 13,1–9

Gnade sei mit Euch und Friede von Gott, der da ist, der da war und der da kommt. Amen. Liebe Gemeinde, der heutige Predigttext steht im Buch der Genesis, im 13. Kapitel:

„So zog Abram herauf aus Ägypten mit seiner Frau und mit allem, was er hatte, und Lot mit ihm ins Südländ. Abram aber war sehr reich an Vieh, Silber und Gold. Und er zog immer weiter vom Südländ bis nach Bethel, an die Stätte, wo zuerst

sein Zelt war, zwischen Bethel und Ai, eben an den Ort, wo er früher den Altar errichtet hatte. Dort rief er den Namen des HERRN an.

Lot aber, der mit Abram zog, hatte auch Schafe und Rinder und Zelte. Und das Land konnte es nicht ertragen, dass sie beieinander wohnten; denn ihre Habe war groß und sie konnten nicht beieinander wohnen. Und es war immer Zank zwischen den Hirten von Abrams Vieh und den

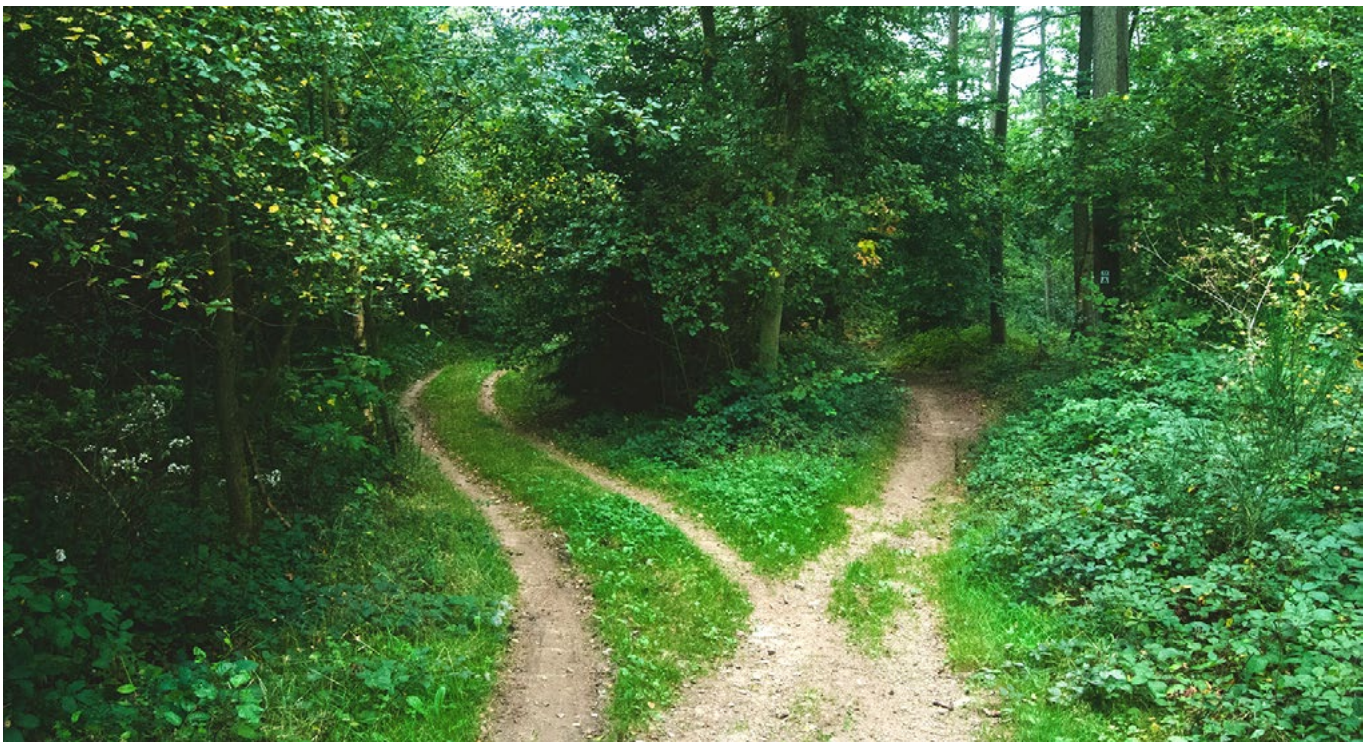
Hirten von Lots Vieh. Es wohnten auch zu der Zeit die Kanaaniter und Perisiter im Lande. Da sprach Abram zu Lot: Es soll kein Zank sein zwischen mir und dir und zwischen meinen und deinen Hirten; denn wir sind Brüder. Steht dir nicht alles Land offen? Trenne dich doch von mir! Willst du zur Linken, so will ich zur Rechten, oder willst du zur Rechten, so will ich zur Linken.“

Liebe Gemeinde, mit diesen gemeinsamen Wegen ist das so eine Sache. Unsere Bibeltexte für den heutigen Gottesdienst berichten beide Male von Trennungen. (Vgl. Mt 17, 1-9) Trennen kann sich freilich nur, was vorher zusammen war. Abram und Lot lebten mit ihren Herden ein geschwisterliches Leben. Wie eine Wohngemeinschaft, nur als Nomaden. Sie zogen beide gemeinsam durch das Weideland und lebten ihr Leben. Ein Leben auf dem Weg; damit sympathisiere ich gerade, der ich diesen Text schreibe, während ich im Zug sitze. Heutzutage ist das mit dem Reisen weniger beschwerlich als damals. Wir setzen uns in einen Zug, und so Gott will und er dann auch halbwegs pünktlich fährt, fahren wir wohlbehalten und schnell in einem beheizten oder gekühlten Abteil durch die Gegend. Was für ein Segen! Ich bin am Freitagmorgen in Erlangen in meinem Bett aufgewacht und zwei Länder weiter am Abend in Sopron ins Bett gegangen. Mein Ticket habe ich mit meinem Smartphone mit wenigen Klicks gekauft und ich brauche nicht einmal irgendwelche Papiere; nur den Personalausweis, den ich sowieso habe. Das reicht, um meine Freundin im Ausland zu besuchen. Was für ein Segen! Reisen war

zur Zeit Jesu und zur Zeit Abrams wesentlich mühevoller, langsamer und auch weitaus gefährlicher. Dabei ist zweitrangig, ob man sich als armer Mensch auf Missionsreise begibt oder als Viehhirte durch die fruchtbaren Teile der Levante zieht.

Dabei machen die Texte für den heutigen Gottesdienst eine Spannung auf. Bei Abram und Lot ist eben nicht alles im Lot; deswegen trennen sie sich. Bei Jesus und seinen Jüngern dagegen scheint es gerade der Sinn der funktionierenden Beziehung zu sein, dass man sich auf Reisen begibt. Aber gemeinsam ist beiden die Beziehung auf Augenhöhe: Lot und Abram sind beide erfolgreich in dem, was sie tun; sie machen ihre Sache jeweils gut; zu gut, das ist das Problem. Beide Herden werden irgendwann zu groß, als dass das Land beide versorgen könnte. Und sie wissen: Wenn sie beide so weitermachen, kann es nicht funktionieren; es könnte sogar so lebensgefährlich werden, dass beide ihre Familien nicht mehr versorgen könnten und sie dann hungern müssten. Es gäbe nun einige Möglichkeiten, diese Gefahr einzudämmen. Die einfachste liegt auf der Hand und ist der Bibel durchaus nicht fremd: Die beiden könnten sich einfach die Köpfe einschlagen. Ein Ansatz, der gegenwärtig scheinbar auch wieder zu einem Mittel der Politik geworden ist: Ich will das haben, gib her, sonst stirbst Du. Und es könnte so gehen:

Abram zieht im Morgengrauen los. Er hat einen Knüttel in der Hand, schleicht sich bei Lot ins Zelt und ZACK! wird dem Lot der Kopf eingeschlagen. Wäre doch denkbar, oder nicht? Soll heute immer

noch Familien geben, die so ihre Konflikte oder Erbschaftsstreitigkeiten lösen.

Genesis 13 erzählt dagegen eine andere Geschichte. Sie ist pragmatischer und zugegeben auch langweiliger. Abram und Lot schauen sich an und sie legen die Karten auf den Tisch: Mit uns beiden geht das nicht gut hier. Aber schau: Alles Land, all die Weite, all die Möglichkeiten! Wenn wir nur weit genug auseinandergehen würden, dann hätten wir beide genug für uns. Ich will mich nicht mit Dir streiten, Lot. Was hältst Du davon? Sag, willst Du nach links oder nach rechts gehen? Ich gehe dann in die andere Richtung.

Nicht alle Trennungen, nicht alle Familienstreitigkeiten gehen so aus. Dabei ist es ja erst einmal keine Schande, wenn Beziehungen nicht mehr so funktionieren, wie man sich das gedacht hat. Meine Eltern haben geheiratet, da war mein Vater 20 und meine Mutter 18 Jahre alt. Etwas mehr als 50 Jahre später sind die beiden getrennt; seit nunmehr etwas über 10 Jahren. Es ist halt nicht so gegangen, wie die beiden es sich gedacht haben. Wie Abram und Lot sind beide gewachsen, allerdings beide je für sich und in unterschiedliche Richtungen. Am Ende standen die beiden da; nur im Unterschied zu Abram und Lot stellten beide fest: Ich bin schon seit Jahren nach links gegangen und Du nach rechts. Wir sind schon so weit voneinander entfernt, dass wir auch gleich getrennte Wege gehen können. Seitdem gehen beide ihre je eigenen Wege. Und das ist voll in Ordnung so.

Liebe Gemeinde, es gibt aber auch Beziehungen, da gehört die Trennung irgendwie dazu. Jesus und seine Jünger führen so etwas wie eine Fernbeziehung. Denn, wenn man Jüngerin oder Jünger Jesu ist, dann gehörte damals eine gewisse Reisetätigkeit zum Job dazu. Es wird im Evangelium erzählt, wie die Jünger sich auf die Reise machen sollen, um Wunder zu tun und das Reich Gottes anzusagen. Verkündigungsarbeit geht halt oft mit einer gewissen Reisetätigkeit einher. Ich glaube, so eine Jüngerin oder so ein Jünger wäre oft gern lieber bei Jesus geblieben als auf die Reise zu gehen, irgendwelche Käffer zu besuchen und Häuser zu grüßen. Ich sage es Ihnen ehrlich: Ich wäre auch lieber daheim bei Jesus geblieben. Aber wer hat schon gesagt, dass es immer leicht wäre, das Reich

Gottes der Welt, den Käffern und den Häusern anzusagen? Das weiß auch Jesus selbst, dem es sicherlich auch nicht leichtfiel, seine Jünger gehen zu sehen. Ob er sie vermisst hat, als sie unterwegs waren? Ich denke, schon.

Wo die Verheißung bei Abram und Lot die ist, dass man sich in aller Freundschaft respektvoll und auf Augenhöhe streitet und guten Gewissens und frohen Mutes getrennte Wege geht, da scheint mir die Verheißung im Evangeliumstext gerade die zu sein, dass manch eine räumliche Trennung nicht von Dauer ist. Mit vielen Berufen geht das nun einmal einher, dass man viel auf Achse ist. Das sind ja nicht nur die Verkündigerinnen und Verkündiger des Reiches Gottes. Das sind Monteure und Fernfahrer im LKW oder meine Zugfahrerin, die mich von Deutschland bis nach Wien fährt, damit ich am Sonntag morgen in Sopron, fern der mittelfränkischen Heimat, wiederum das Reich Gottes ansagen kann.

Wir sind als Kinder Gottes irgendwie immer auf dem Weg. Manchmal trennen sich Wege; dann wünsche ich uns allen, dass Wege sich respektvoll und auf Augenhöhe trennen. Manchmal kehren wir heim und verabschieden die Zeit, in der wir getrennt waren und freuen uns aneinander, weil wir uns wiederhaben. Gott selbst sandte seine Jünger in die Welt und wartet freudig geduldig auf die Heimkehr seiner Kinder. Wie jemand auf die Heimkehr eines lieben Menschen wartet, so erwartet unser himmlischer Vater unsere Heimkehr.

Unsere Wege sind dabei so verschieden, wie wir als Kinder Gottes verschieden sind. Wir dürfen durch diese Welt gehen in dem Wissen, dass unser Gott selbst mit uns geht. Wir sind nicht allein gelassen. Ganz egal, ob wir an einem Scheideweg stehen und überlegen müssen, wie es weiter geht; oder ob wir uns nur für kurz trennen, weil unser Amt und unser Beruf uns auf die Reise schicken. Gott geht immer mit uns und er verlässt uns nicht. Deshalb schauen wir mutig nach vorn, auf den Weg, der da vor uns liegt. Lassen Sie uns entschlossen und festen Schrittes vorangehen. Es wartet schon das nächste Abenteuer. Amen.

Stephan Mikusch

Predigt vom 9. Februar 2015 in Ödenburg

Schlusswort

Liebe Leserinnen und Leser, als kleines Schlusswort möchte ich mich von Ihnen verabschieden. Mein Weg führt mich nun zurück nach Deutschland und ich freue mich schon sehr auf meine neue Aufgabe dort. Ihnen möchte ich nun alles Gute und Gottes Segen

wünschen, denn „Es wartet schon das nächste Abenteuer.“

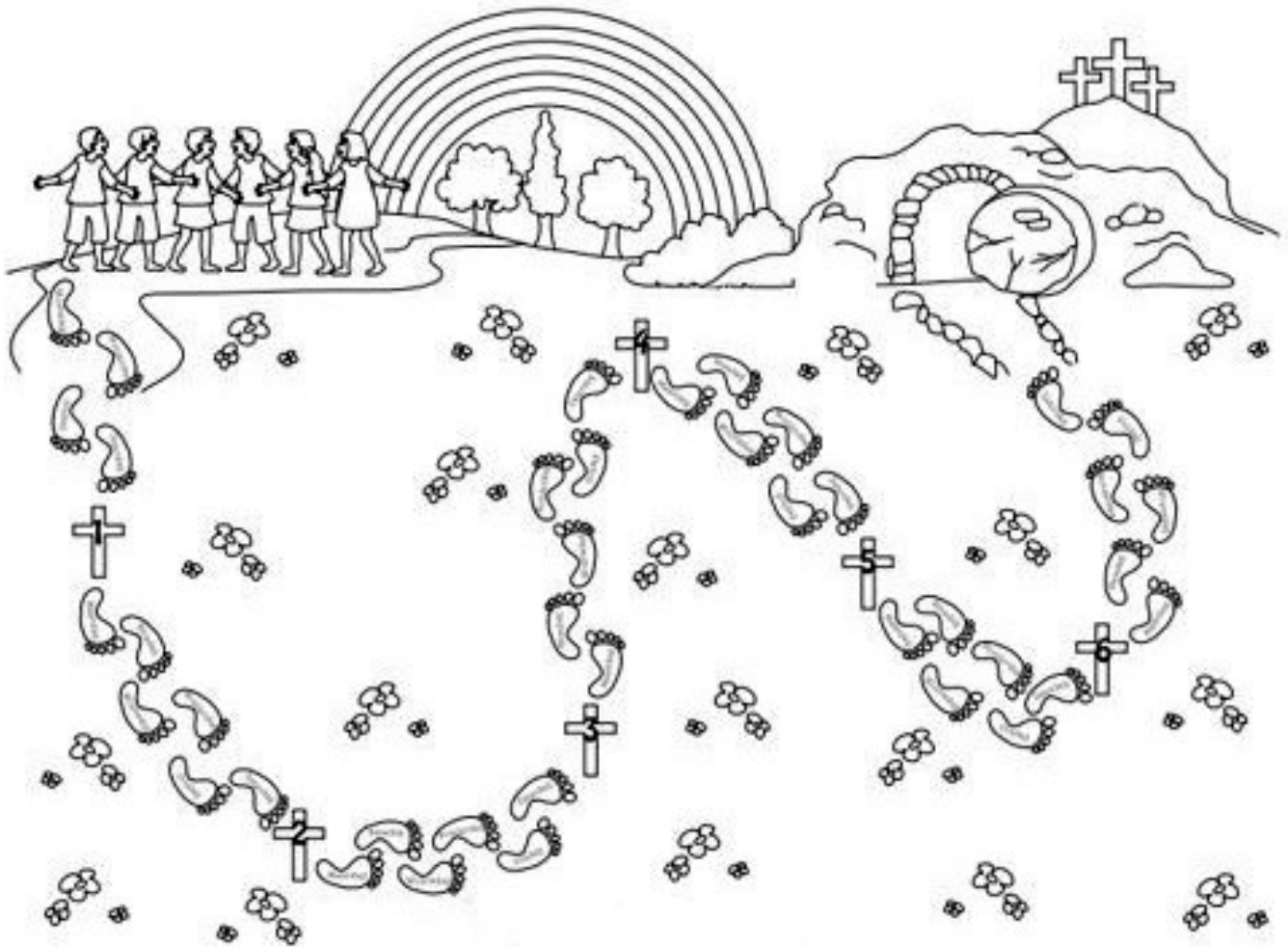
Behüte Sie Gott!

Pfarrerin Rebekka Pöhlmann

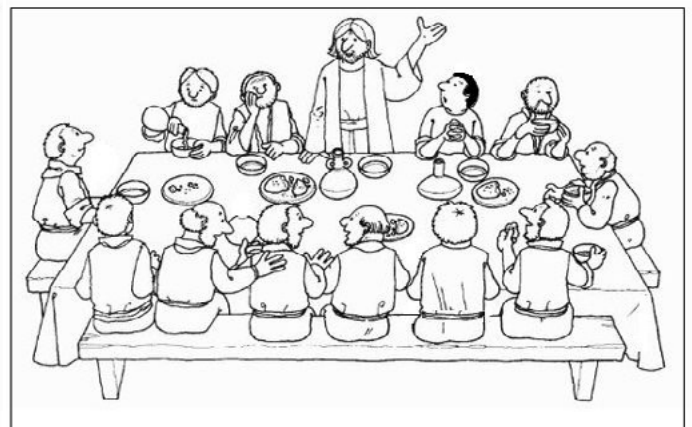
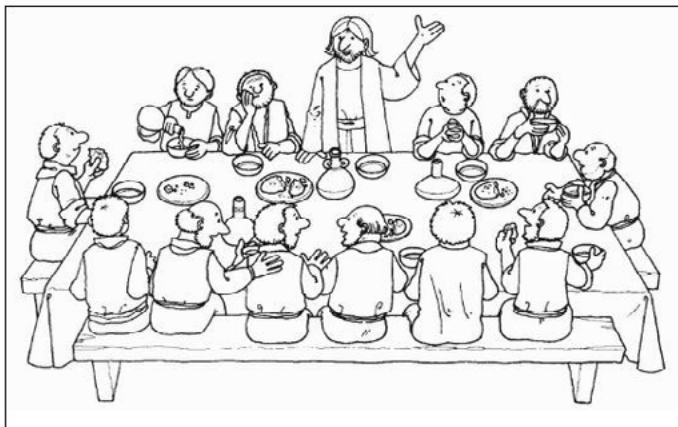
Engedjétek hozzám jönni...

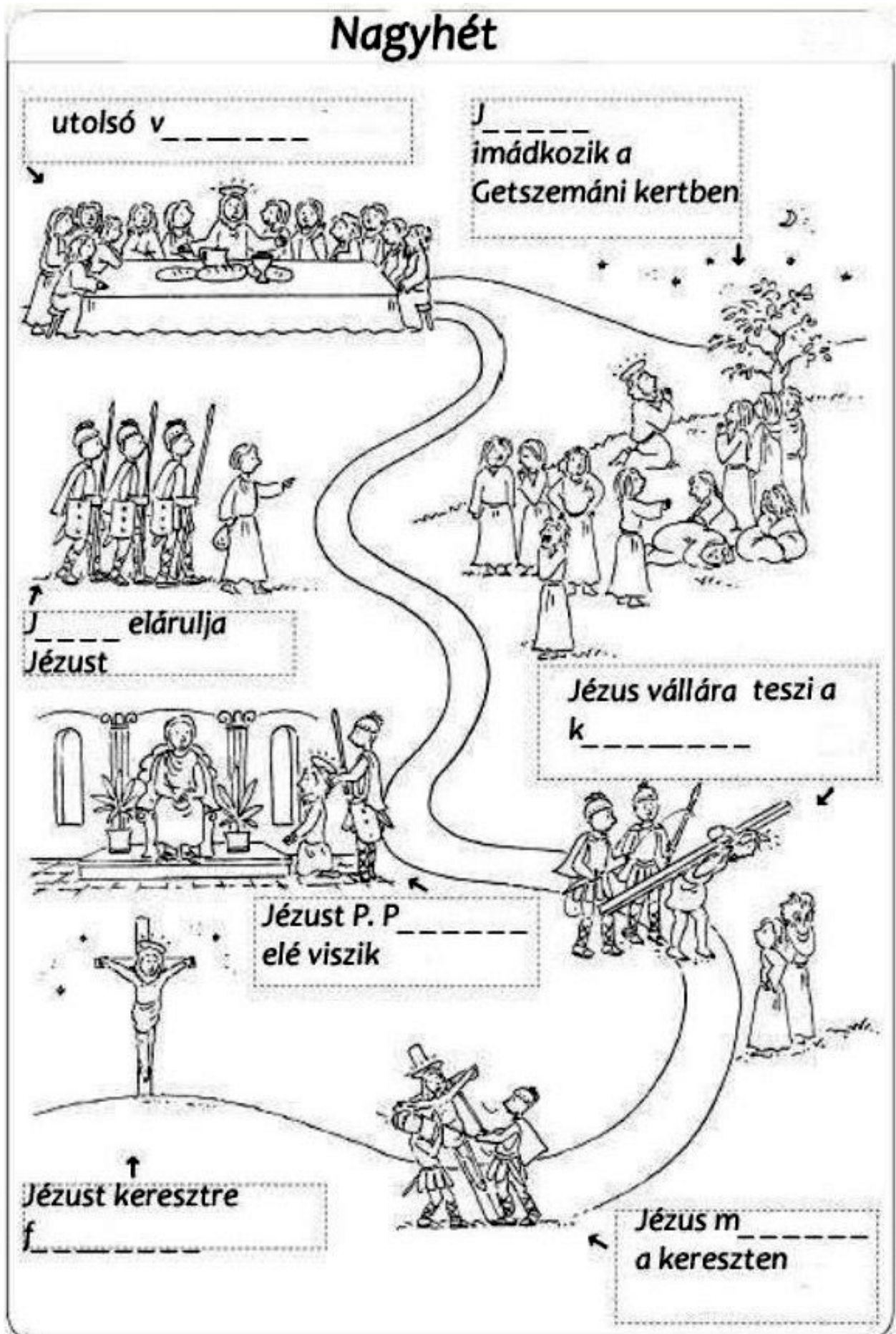
Böjti feladatok gyerekeknek

Színezz ki minden nap 1 mezőt!

Keressd meg a két képen látható 8 különbséget!

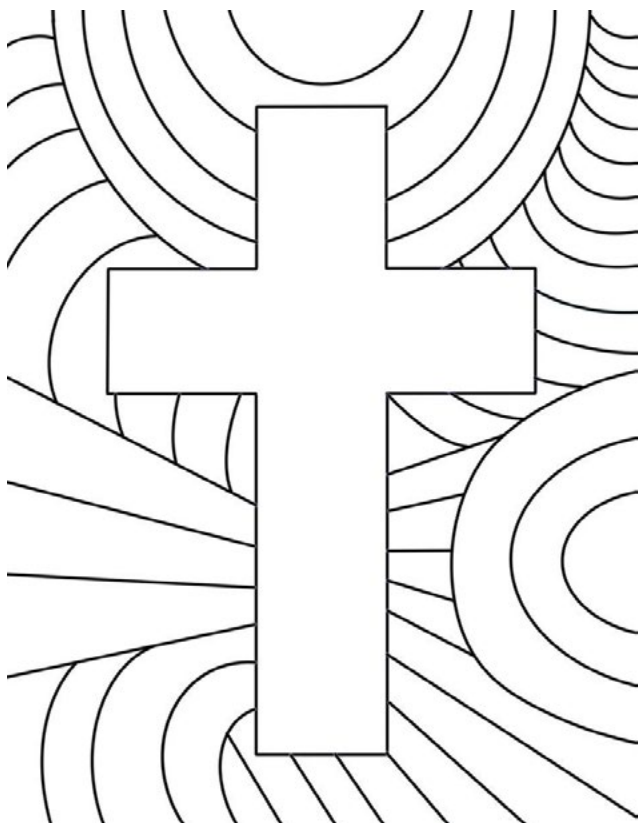

Kösd össze a számokat, hogy megtudd, milyen állatnak a hátán vonult be Jézus virágvasárnap Jeruzsálembe!

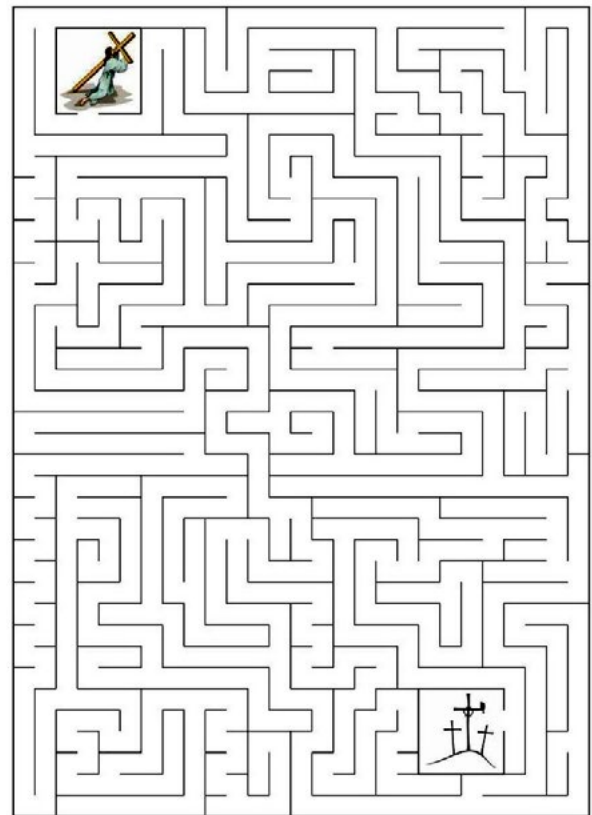

Színezd ki a képet!

Összeállította: Kovácsné Tóth Anna

Vezesd el Jézust a labirintusban!

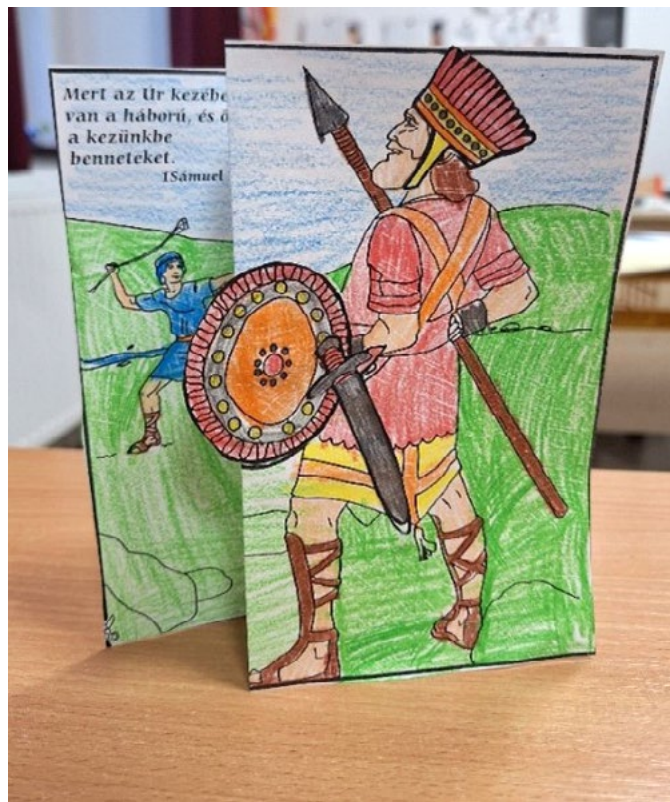
Az Úr csodásan működik

A gyülekezeti hitoktatásban közel kétszáz gyermekkel találkozunk. Hatalmas lehetőség. Elhívást kaptunk abba a szolgálatba, amelyről Jézus a magvető példázatában beszél. Hétről hétre, óráról órára megyünk és szórjuk a magot, amelyet ránk bízta. És imádkozunk a találkozások előtt és a találkozásuk után, hogy természet hozzon a gyerekek szívében, életében.

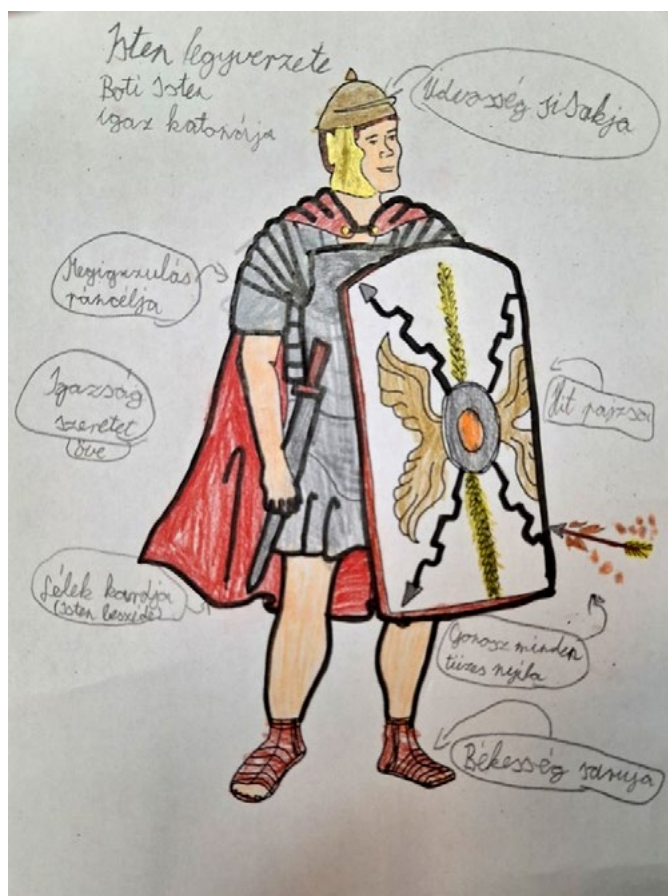
A hittanórákon előkerülő bibliai történetek izgalmasak. Mégis sokszor szembesülünk talán azzal, hogy ezek az események a mai gyerekek életétől távoliak. Ezért szoktam mindig megkérdezni: „Szerinted a történet melyik része szól rólad? Hol vagy te a történetben?” Fontos, hogy felismerjék a gyerekek is, hogy Isten az Ő igéjében személyesen nekik és hozzájuk szól. Isten igéje élő és ható.

Szeretném megosztani a kedves Olvasóval a sok hittanórai beszélgetés, mélyre ásás, kincskeresés történetei közül a legfrissebbet. Dávid története került elénk, amely tele van izgalmas dolgokkal: nagy győzelem a hatalmas Góliát ellen, Dávid és Jónátán mély barátsága, Saul király ellenszenve Dávid felé, Dávid menekülése, Dávid királysága, Dávid és Betsabé története (1Sámuel 16. fejezetétől 2Sámuel 12. fejezetéig történetek).

Góliát fegyverzetéről hosszú leírást olvashatunk, készítettünk is ehhez egy szemléltetőt. Láttuk, milyen nagy különbség volt a fiatal pásztorfiú Dávid és a nagy csatákat megvívott harcos között.

Aztán persze ahogyan Dávid bekerült Saul király seregébe, minden bizonnyal ő is magára öltötte a katonák felszerelését. De mindennél fontosabb, hogy Isten az ő számára is felajánlotta a Tőle átvehető lelki fegyverzetet. Szüksége is volt rá Dávidnak. Ahogyan nekünk is szükségünk van rá. Megvizsgáltuk a gyerekekkel Pál apostol leírását az efezusi levélből. Így próbáltuk közel hozni, megérteni, mit jelent a személyes életünkben például az, hogy a gonosz a tüzes nyilával felénk is támad, de Isten azt mondja, vegyük fel a hit pajzsát.

Beszélggettünk, képeket néztünk a pajzsokról. Megtudtuk, a Bibliában kétféle pajzsról olvasunk: egyrészt egy kisebb átmérőjű, kerek formájú könnyű eszközről, másrészt egy jóval nagyobbról, aminek a méretei egy kisebb ajtónak felelnek meg. Isten ajtónyi nagy pajzsot ad nekünk, ami mögé bebújhatunk, ami megvéd tétőtől-talpig. Az Ószövetségben rengeteg helyen olvashatjuk a pajzs szót. Isten maga mondja Ábrahámnak: „Én vagyok a pajzsod.” (1Móz 15,1) Dávid is pajzsaként nevezi az Urat abban az időben, amikor menekülnie kellett és nyugtalanság gyötörhette: „De te, Uram, pajzsom vagy nekem.” (Zsolt 3,4) A Példabeszédekben pedig ez áll: „Istennek minden szava színigaz, pajzsa ő a hozzá menekülőknél.” (Péld 30,5)

Tehát az Úr önmagát és az Ő szavát ajánlja fel, hogy benne elrejtőzhessünk a gonosz tüzes nyilai ellen, és védelmet éljünk át.

A gyerekek sokszor elmesélik, hogy akár otthon, akár a barátaik között vannak, akik nem hisznek még Jézusban. Gyakran olyan dolgokat is hallanak tőlük, ami elbizonytalaníthatja a hitüket. Az egyik tüzes nyíl, amivel támad a gonosz, éppen ez: az elbizonytalanítás. „Csakugyan? Tényleg? És te ezt elhiszed?” Ilyenkor tragédiákat, rossz dolgokat hoznak fel elrettenésként, elbizonytalanításként. De milyen jó, hogy Isten az ő „harcosainak” azt mondja: „vegyétek fel a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát.” (Ef 6,16)

Mit jelent a hit pajzsa? Kapaszkodást, ragaszkodást. Ragaszkodom ahhoz, amit Isten mond nekem: szeretlek. Bármi történik körülöttem, tudom, hogy nem változtat azon, hogy Isten van, Isten jó, és Isten szeret engem. Lehet, hogy a történések képébe nem illik bele, hogy Isten jó, Isten szeret engem, de akkor is hiszem, hogy így van. Belekapaszkodom, ragaszkodom, elbújok mögé, mint a katona a pajzs mögé. Belekapaszkodom abba az igébe, hogy „azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Róm 8,28) Amikor egy támadó fegyver közeledik a harcshoz, először az a pajzsát találja el, azt sebesíti meg, azon hagy nyomot, a megtámadott már csak töredékét érzi meg a támadásnak. Ha számomra Jézus a pajzs, tudom, hogy minden engem ért nehézség, bántás, tragédia, rúgás először Jézust éri. Abból hozzám annyi jut el, amennyire szükségem van. Ő szabályozza és felfogja azt, ami nekem árthat.

A másik tüzes nyíl, amellyel támad a gonosz a gyerekek életében: a bántás, a bosszú, az ellenségeskedés. Sokszor érkeznek feldúltan, mérgeesen a hittanórákra. Sőt van, hogy hittanostársak között is inkább a másik bántása, zavarása, szóban való megsemmisítése a kapcsolat alapja, mintsem a szeretet. És ilyenkor meg lehet mutatni Jézust, az Ő irgalmas szeretetét a bántást elszenvedők, de a másikat vagy egymást bántók felé is áradó megmentő szeretetét! Végtelenül hálás vagyok minden olyan kegyelmi pillanatért, amikor szemtanúja lehetek a Szentlélek erejének, ahogyan a gyerekek szívében megszületik a bűnbánat, a bűnvallás és elhangzik a szó: bocsáss meg! Mindez csak azért lehetséges, mert elrejtőzhetünk a hit pajzsa mögé, ahol engedjük szóhoz jutni Jézust.

A gonosz célja a tüzes nyilakkal a megsebesítés, a gyengítés. Nagy sebet tud ejteni minden életen, ha azt éreztetik vele, hogy értéktelen. Emlékezzünk, mit olvastunk a Példabeszédek könyvében: „Istennek minden szava szíinigaz, pajzsa ő a hozzá menekülőknél.” alakzatban a katonák szorosán egymás mellé álltak,

Isten szava olyan, mint a pajzs: amikor támadás készül ellenem, azonnal magam elé ránthatom és elrejtőzhetem mögé. Nagy ajándék, hogy a gyerekek megismerhetik a bibliai történeteket, igéket tanulhatnak meg, amelyek majd adott helyzetben, mint pajzs megvédik őket. Sőt, Isten szava mint kard (Isten fegyverzetei közül az egyetlen, amely támadásra is alkalmas) visszavág a gonosznak. Hiszen hittel kimondhatja: „De most így szól az Úr, a te teremtőd, a te formálód: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Mivel drágának tartalak és becsesnek, mivel szeretlek...” (Ézs 43,1.4)

Vagy eszünkbe juthat a verebéről szóló példázat: „Ugye, öt verebet adnak két fillérért, de Isten egyről sem feledkezik meg közülük.” Amikor hittanórán számolást végzünk a példázatot tanulva, a gyerekek rádöbbennek arra, hogy az ötödik verebnek tulajdonképpen nem volt értéke, de az Atya számára ő is értékes és drága. A folytatás pedig így hangzik: „Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon vannak tartva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!” (Lk 12,6-7)

Végül pedig a római harcosokat vizsgálva a gyerekekkel megfigyeltük a híres teknősbéka alakzatot is, és hogy ezzel mit tanít nekünk Jézus. Ebben az pajzsokkal körbe vették magukat, így minden oldal-

ról védve voltak az ellenség lövedékeitől. Hívő életükben a gyerekeknek is szükségük van olyan társakra, barátokra, akik szintén „Isten harcosai”. Imádkoznunk kell ezért.

Hittanosaimmal együtt szeretettel bátorítunk mindenkit Dávid történetének olvasására és a történetek felett való gondolkodásra. Életének melyik történetében, hogyan védte meg Dávidot az Istentől kapott fegyverzet felöltése? Vagy éppen mi történt,

amikor elkezdte levenni magáról a fegyverzetet? Mit jelent a személyes életünkben a hit pajzsa, az üdvösség sisakja, az igazságszeretet öve, a békesség saruja, a megigazulás páncélja, a Lélek kardja? Felöltöttük már magunkra? Naponként el kell kérni és fel kell venni, nélkülük védtelenek vagyunk, általuk viszont az Úr Jézusban elrejtettek.

Őri Katalin

Intézményeink életéből

Egészségtudatos életmód

Eötvsös egészségügyi képzésben tanuló diákjaink az egészségtudatos életmódról szóló vetélkedőn mérték össze tudásukat és ügyességüket. A 9., 10. és 11. évfolyamos csapatok először kvízzjátékkal indították a versenyt, majd manuális ügyességi feladatok kö-

vetkeztek, például sapkakötés, amely kreativitást és precizitást is igényelt.

A vetélkedő során olyan plakátok is készültek, amelyek a véradás jelentőségére hívják fel a figyelmet, hiszen minden csepp számít! *Szeneczei László*

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a klubszobában (április 16-án elmarad)
- **ifi-Jugendgruppe** minden pénteken 18 órakor az ifi-teremben
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) március 10-én és április 7-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **imaóra** március 19-én és április 2-án, szerdán 19 órakor a klubszobában
- **gyerek-istentiszteleti teaház** március 9-én és április 13-án, vasárnap a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **baba-mama kör** március 19-én, április 2-án és 16-án, szerdán 10 órakor a klubszobában (bővebb információ: bmksopron@gmail.com)
- **bábcsoport** március 22-én és április 26-án, szombaton 10 órakor a klubszobában

Egyéb programok

Március 8-án, szombaton egyházmegyei hittanversenyt tartunk Sopronban.

Március 23-án, vasárnap szupplikáció lesz gyülekezetünkben, aznap a magyar nyelvű felnőtt istentiszteleten ígét hirdet Darvas Georgina harmadéves teológushallgató.

Március 25-én, kedden **és 26-án**, szerdán lehet regisztrálni a Hunyadi iskola szeptemberben induló

1. évfolyamára az iskola honlapján.

Március 29. és április 1. között vendégünk lesz finnországi testvérgyülekezetünk, Seinäjoki tízfős küldöttsége. **Március 30-án**, vasárnap a 10 órakor kezdődő istentiszteleten az igehirdetés szolgálatát Ari Auranen igazgató lelkész végzi, amit természetesen tolmácsolunk magyar nyelvre. Ezt követően a nagyteremben előadást tartanak gyülekezetükről.

Egyházunk vacsorát szervez házaspárok részére, aminek során megismertetik az érdeklődőket az Alpha Alapítvány házaskurzusával. A május 13-ai keddi soproni alkalomra jelentkezni lehet ezen az online felületen: <https://forms.gle/gSPHjxtXTbqAiXB8>

„Szolgálatra, teltre készen...”

Evangelikus Presbiterek
Országos Találkozója

Országos Missziói Nap címmel nagyszabású, kétezer fős rendezvényt tart egyházunk május 31-én, szombaton 10 és 17 óra között Budapesten, a Hungexpo területén.

A programban előadások, kerekasztal- és szekcióbeszélgetések, közös éneklés, istentisztelet és Lehetőségek Piacja is szerepel. Nemcsak presbitereket, hanem minden gyülekezeti tagot várnak. Ez az alkalom váltja ki idén az egyházkerületi missziói napokat. Részvételi díj: 2000 Ft/fő. A környékbeli gyülekezetekkel közös busszal tervezünk utazni Sopronból. Várjuk a jelentkezéseket március 31-éig a lelkészi hivatalban!

További részletek: <https://www.evangelikus.hu/epot-2025>

Kíváncsi vagy, hogy az Úr Jézus és a tanítványai, hogyan ünnepelték meg a Széder estét?
Mit mondott és tett Jézus azon az éjszakán?
Nagycsütörtökön
hallhatsz minderről, sőt meg is ízlelheted!

Szeretettel várunk Mindenkit
április 17-én
Nagycsütörtök délelőttjén 9.30-kor
a gyülekezeti ház nagytermébe!

Jelentkezéseket a sopron@lutheran.hu címre
kérjük április 13-ig!

A reménység emberei egy reménytelen korban

- Háromestés böjti evangélizációs sorozat -

Győri Gábor Dávid
evangélikus országos missziói lelkész

március 13-15.,
csütörtök-szombat, 18 óra

soproni evangélikus gyülekezeti ház
(Színház u. 27.)

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2025. böjt – húsvét

március 9., böjt 1. (Invocavit) vasárnapja

8.00 magyar: Somogyvári Flóra

9.00 német (úrvacsorás): Dr. Robert Jonischkeit

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar (személyes igei áldással):
Somogyvári Flóra

15.00 Balf: Somogyvári Flóra

16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

március 13.

17.00 Wochenpredigt

18.00 evangélizáció a nagyteremben:

Győri Gábor Dávid országos missziói lelkész

március 14.

18.00 evangélizáció a nagyteremben:
Győri Gábor Dávid országos missziói lelkész

március 15.

18.00 evangélizáció a nagyteremben:
Győri Gábor Dávid országos missziói lelkész

március 16., böjt 2. (Reminiscere) vasárnapja

8.00 magyar: Győri Gábor Dávid országos missziói lelkész

9.00 német

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar (úrvacsorás):

Győri Gábor Dávid országos missziói lelkész

15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

március 20.

17.00 Wochenpredigt

március 23., böjt 3. (Oculi) vasárnapja

8.00 magyar: Darvas Georgina teológushallgató

9.00 német: Dr. Volker Menke

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar:

Darvas Georgina teológushallgató

15.00 Balf: Darvas Georgina teológushallgató

16.00 Fertőszentmiklós:

Darvas Georgina teológushallgató

március 27.

17.00 Wochenpredigt

március 30., böjt 4. (Laetare) vasárnapja

8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly

9.00 német (áldozati gyűjtéssel):

Dr. Volker Menke

9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra

10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):

Ari Auranen seinäjoki igazgató lelkész

15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

április 3.

17.00 Wochenpredigt

április 6., böjt 5. (Judica) vasárnapja

8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

9.00 német

9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly

10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):

Dr. Tóth Károly

15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

április 10.

17.00 Wochenpredigt

április 13., virágvasárnap

8.00 magyar: Somogyvári Flóra

9.00 német

9.00 gyerek-istentisztelet: Matus Klára Krisztina

10.00 magyar: Somogyvári Flóra

15.00 Balf: Somogyvári Flóra

16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

április 17., nagycsütörtök

9.30 gyerek-istentisztelet (széder):

Matus Klára Krisztina

17.00 német (úrvacsorás)

18.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

április 18., nagypéntek

8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

9.00 német (úrvacsorás)

10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

18.00 magyar (passióolvasással és csatlakozó

úrvacsorával): Dr. Tóth Károly

április 19., nagyszombat

14.00 német a temetőkápolnában

15.00 magyar a temetőkápolnában: Dr. Tóth Károly

április 20., húsvétvasárnap

5.15 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):

Somogyvári Flóra

9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):

10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):

Somogyvári Flóra

15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):

Somogyvári Flóra

április 21., húsvéthétfő

8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

9.00 német

10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):

Dr. Tóth Károly

Minden vasárnap
és az egyházi ünnepek első napján
15 órakor istentiszteletet tartunk
a Fabricius szeretetotthon
kápolnájában.

A 10 órakor kezdődő
magyar nyelvű istentisztelet
minden vasárnap
csatlakozó úrvacsorás.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 240 példányban. Várható következő megjelenés: 2025. húsvét
Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly, 9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895